

Букач В. М.

НАУКОВЦІ

**Південноукраїнського
національного педагогічного університету
імені К. Д. Ушинського**

Біографічний словник

Випуск 3

Одеса - 2020

УДК: 013(038)
Б 90

Автор: **Букач Валерій Михайлович**, кандидат історичних наук,
приват - професор

Друкується за ухвалою Вченої ради ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» від 30 травня 2019 року, протокол № 10.

Букач В. М.

Науковці Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського: Біографічний словник.
– Вип. 3. – Одеса: ПНПУ, 2020. – 92 с.

Словник містить стислі біобібліографічні дані про відомих вчених, викладачів, організаторів навчального процесу, які формували авторитет Одеського інституту народної освіти – Одеського державного педагогічного інституту - Південноукраїнського педагогічного університету імені К. Д. Ушинського та розрахований на широке коло читачів.

(С) Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського (Одеса), 2020.

(С) Букач В. М., 2020.

Передмова

Біографічний словник «Науковці Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського» містить стислу біобібліографічну інформацію про відомих вчених, педагогів, керівників підрозділів Одеського інституту народної освіти – Одеського інституту соціального виховання – Одеського інституту професійної освіти – Одеського держаного педагогічного інституту – Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського, які в різні роки своїми науковими та педагогічними здобутками, сумлінною працею формували авторитет одного з найстаріших закладів вищої освіти України.

Кожна стаття містить біографічні дані педагога, вказівки на його наукові праці, посилання на джерела інформації. Джерелами інформації слугували матеріали, опубліковані у періодичних, довідникових та наукових виданнях, а також дані особових справ викладачів, які зберігаються в архіві Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

АКИМОВИЧ

Микола Васильович

Математик

М. В. Акимович народився 15 січня 1862 року в с. Лубенці Чигиринського повіту Київської губернії.

У 1888 році закінчив математичне відділення фізико-математичного факультету Новоросійського університету зі ступенем кандидата.

Закінчивши в 1889 році Одеські вищі педагогічні курси, працював у гімназіях Одеси, Єлисаветграда. Брав участь у Всеросійських з'їздах викладачів математики.

Протягом 1917 – 1920 року викладав математику в Одеському народному університеті.

В 1920 – 1923 роках працював на робітничих факультетах Одеського інституту народної освіти, Одеського політехнічного інституту. Водночас викладав вищу математику в Одеському вищому художньому училищі.

З 1923 року був викладачем, а з 1929 року – професором Одеського інституту народної освіти. З 1930 року обіймав посади професора кафедри математики Одеського інституту соціального виховання та професора кафедри точних наук Одеського інституту професійної освіти.

У 1931 році вийшов на пенсію.

Помер у 1942 році в Одесі.

Література:

1. Вчені вузів Одеси: бібліографічний довідник. – Вип. 1: Природничі науки 1865 – 1945. – Ч. 2: Математики. Механіки/ упоряд. І. Е. Рикун. – Одеса: ОДНБ, 1995. – С. 7.
2. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. – Одеса, 2007. – С. 38.

АКСЕНТЬЄВ

Борис Миколайович

Ботанік

Б. М. Аксентьєв народився 28 липня 1894 року в Одесі.

У 1918 році закінчив Новоросійський університет. В 1918 – 1921 роках навчався в аспірантурі.

Протягом 1918 – 1932 років викладав в Одеському сільськогосподарському інституті, одночасно у 1921 – 1929 роках працював в Одеському інституті народної освіти.

З 1931 року працював в Одеському ботанічному саду, де у 1935 – 1939 роках керував сектором фізіології рослин.

В 1933 – 1935 роках був доцентом, а у 1935 – 1939 роках – професором кафедри ботаніки Одеського державного університету. Одночасно обіймав посаду професора в Одеському державному педагогічному інституті.

В 1935 році був затверджений у вченому званні професора, а у 1937 році здобув науковий ступінь доктора біологічних наук.

Досліджував хімічну стимуляцію насіння і вплив різних факторів на його проростання, одержав експериментальні дані про роль оболонки насіння, яка при проростанні реагує на світло. Займався проблемами фітопатології, генетики та селекції пшениць тощо.

Помер 19 листопада 1939 року.

Праці:

1. Материали к фитопланктону Одесского залива/ Б. Н. Аксентьев// Журнал науково-дослідних кафедр м. Одеси. – 1926. – Т. 2, № 4. – С. 62 – 79.
2. О влиянии семенных вытяжек на проростание семян/ Б. Н. Аксентьев// Журнал русского ботанического общества при АН СССР. – 1927. – Т. 2, № 3. – С. 291 – 307.

Література:

1. Професори Одеського (Новоросійського) університету: Біографічний словник. – Т. 2: А – І. – 2-ге вид., доп./ Відп. ред. В. А. Сминтина. – Одеса: Астропринт, 2005. – С. 16 – 17.

Аров

Дамир Зямович

Математик

Д. З. Аров народився 29 червня 1934 року в Києві.

У 1957 році з відзнакою закінчив фізико-математичний факультет Одеського державного університету імені І. І. Мечникова.

В 1957 – 1959 роках вчителював в Овідіопольському районі Одеської області, а у 1959 – 1962 роках навчався в аспірантурі.

З 1962 року працював в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського асистентом, старшим викладачем кафедри вищої математики, доцентом кафедри математичного аналізу. У 1987 – 1989 роках був завідувачем кафедри математичного аналізу, а у 1990 – 1995 роках – завідувачем кафедри прикладної математики та основ інформатики.

В 1995 – 2003 роках обіймав посаду професора, а у 2003 – 2004 роках – завідувача кафедри математичного аналізу. У 2004 – 2018 роках був професором кафедри прикладної математики та інформатики Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

У 1964 році в Ленінградському університеті захистив дисертацію «Деякі питання метричної теорії динамічних систем» на здобуття наукового ступеня кандидата фізико-математичних наук (науковий керівник – професор В. П. Потапов). В 1986 році в Інституті математики Академії Наук УРСР захистив дисертацію «Лінійні стаціонарні пасивні системи з втратами» і йому був присуджений науковий ступінь доктора фізико-математичних наук. У 1989 році присвоєно вчене звання професора.

Читав лекції та проводив наукову роботу у Лейпцігському (Німеччина), Амстердамському (Нідерланди), Хоккайдському (Японія), Каракаському (Венесуела) університетах, а також у науково-дослідному інституті імені Х. Вайцмана (Ізраїль).

Основні напрями наукових досліджень: теорія ймовірностей, ергодична теорія ліній. операторів та оператор-функцій, теорія розсіювання, теорія керування, обернені проблеми для канонічних систем; розроблення ААК-теорії (спільно з В. Адамяном та М. Крейном), що лягла в основу розвитку нового напрямку в теорії керування, H_∞ – оптимального контролю. Розвиток теорії лінійних пасивних систем, методу Дарлінгтона в цій теорії; розвиток теорії J-внутрішніх матриць-функцій і пов'язаних із нею проблем екстраполяції матриць-функцій та обернених проблем для канонічних систем. Є автором понад 120 наукових праць. Підготував біля 20 докторів і кандидатів наук.

Є лауреатом премії імені М. Г. Крейна.

У 2018 році вийшов на пенсію.

Праці:

1. О граничных значениях сходящейся последовательности мероморфных матриц-функций/ Д. З. Аров// Математические заметки. – 1979. – Т. 25, вып. 3. – С. 335 – 339.
2. Теорема Каратеодори для матриц-функций, максимальный скачок спектральных функций в проблемах продолжения/ Д. З. Аров// Математические заметки. – 1990. – Т. 48, вып. 3. – С. 3 – 11.
3. Условия подобия минимальных пассивных систем рассеяния с заданной матрицей рассеяния/ Д. З. Аров// Функциональный анализ и его приложения. – 2000. – Т. 34, вып. 4. – С. 71 – 74.

4. Матрица рассеяния и импеданс канонической дифференциальной системы с диссипативным краевым условием, в котором коэффициент является рациональной матрицей-функцией от спектрального параметра/ Д. З. Аров// Алгебра и анализ. – 2001. – Т. 13, вып. 4. – С. 26 – 53.
5. Bitangential Direct and Inverse Problems for Systems of Integral and Differential Equations/ Damir Z. Arov, Harry Dym. – Cambridge University Press, 2012. — 472 p.
6. К истории возникновения понятия ε -энтропии автоморфизма пространства Лебега и понятия (ε, T) -энтропии динамической системы с непрерывным временем/ Д. З. Аров// Записки научных семинаров ПОМИ. – 2015. – Т. 436. – С. 76 – 100.

Література:

1. Історія Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського в особах: Біографічний довідник/ В. М. Букач. – Одеса: ПДПУ, 2005. – С. 18.
2. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. – Одеса, 2007. – С. 85, 92.
3. Наукові школи Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського/Уклад. Т. І. Койчева. – Одеса: Фаворит, 2007. – С. 85 - 91.
4. Вчені вузів Одеси: Біобібліографічний довідник. Природничі науки. – Вип. II. 1946 – 2010. – Ч. 2. Математики. Механіки/ Упорядник І. Е. Рікун. – Одеса: ОННБ, 2010. – С. 13 – 18.

Бабенко

Костянтин Борисович

Педагог

К. Б. Бабенко народився 1 квітня 1923 року в Одесі.

Протягом 1942 – 1969 років служив у лавах Радянської Армії. В роки нацистської навали воював у складі частин 1-го Українського фронту.

У 1943 році закінчив Подільське артилерійське училище, а у 1968 році – Ризьке вище командне інженерне училище імені С. С. Бірюкова.

В 1969 – 1974 роках викладав в Одеському вищому артилерійському командному училищі імені М. В. Фрунзе.

У 1974 – 1991 роках працював в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського. В 1984 – 1991 роках обіймав посаду доцента кафедри педагогіки.

В 1982 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук.

Нагороджений орденами Червоної Зірки, Вітчизняної війни 2 ступеня, медаллю «За бойові заслуги».

Праці:

1. Педагогические основы научной организации самостоятельной работы студентов младших курсов педагогических институтов (на материале физико-математических факультетов педагогических институтов) : Автореферат диссертации. ... кандидата педагогических наук/ К. Б. Бабенко. – Киев: КГПИ, 1982. – 21 с.
2. Память огненных лет: О выпускниках, студентах и сотрудниках института – участниках Великой Отечественной войны/ ОГПИ им. К. Д. Ушинського; Авт.- сост.: К. Б. Бабенко, К. А. Бондаренко, В. Г. Орищенко. – Одесса: Маяк, 1990. – 120 с.

Джерела та література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 98.
2. Бабенко К. Б.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Бакулін

Володимир Дмитрович

Лінгвіст

В. Д. Бакулін народився 19 грудня 1926 року у Могильові.

У 1943 – 1946 роках служив у підрозділах Балтійського та Північного флотів.

В 1950 році закінчив факультет іноземних мов Київського державного педагогічного інституту.

До 1961 року перебував на перекладацькій роботі, а потім до кінця 1979 року викладав у вищих навчальних закладах Києва, Калінінграда, Новосибірська.

У 1964 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. а у 1976 році присвоєно вчене звання доцента.

В 1980 – 1987 роках працював в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського, обіймаючи посаду доцента кафедри іноземних мов.

Є автором понад 30 опублікованих праць.

Нагороджений орденом Вітчизняної війни 2 ступеня, медалями.

Джерела та література.

1. Память огненных лет: О выпускниках, студентах и сотрудниках института – учасниках Великой Отечественной войны/ ОГПИ им. К. Д. Ушинського; Авт.-сост.: К. Б. Бабенко, К. А. Бондаренко, В. Г. Орищенко. – Одесса: Маяк, 1990. – С. 45.
2. Бакулін В. Д.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Бедний

Григорій Захарович

Психолог

Г. З. Бедний народився 8 жовтня 1938 року в Одесі.

В 1958 році закінчив Одеський машинобудівний технікум, а у 1962 році – факультет фізичного виховання Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

У 1962 – 1970 роках викладав в одеських професійно-технічних училищах №№ 5, 9, загальноосвітній школі № 107, працював на заводі «Продмаш».

В 1970 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата психологічних наук. В 1976 році присвоєно вчене звання доцента.

У 1987 році, захистивши дисертацію «Психологічні основи аналізу та проектування трудових процесів у виробничому навчанні», здобув науковий ступінь доктора психологічних наук.

В 1971 – 1988 роках викладав в Одеському інженерно-будівельному інституті.

У 1988 – 1989 роках обіймав посаду професора кафедри психології Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

До кола наукових інтересів належать питання психологічної складової підготовки кваліфікованих спеціалістів, організації праці.

Праці:

1. Режим труда и утомляемость/ Г. З. Бедный.// Професійно-

- техническое образование. – 1964. – № 10. – С. 21 – 24.
2. Совершенствование нормирования труда. Психологический аспект. / Г. З. Бедный. – М.: Экономика, 1979. – 128 с.
 3. Некоторые механизмы саморегуляции в формировании темпа деятельности/ Г. З. Бедный.// Вопросы психологии. – 1985. – № 1. – С. 74 – 80.
 4. Временная структура деятельности и психологические проблемы обучения высокопроизводительным методам труда в ПТУ/ Г. З. Бедный// Вопросы психологии. – 1988. – № 4. – С. 108 – 115.

Джерела та література:

1. Бедний Г. З.: Особова справа // Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.
2. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 139.

Білов

Соломон Хаїмович

Літературознавець

С. (Шлойме) Х. Білов народився в 1888 році у Брест-Литовську.

В 1907 році виїхав з Росії, мешкав у Європі та США, де брав участь у робітничому русі.

В 1916 році закінчив коледж у Кінгстоні.

Повернувшись із-за кордону, в 1918 – 1924 займався педагогічною діяльністю у Рівному, Ковелі, Новозибкові, Гомелі.

У 1924 році був затверджений на посаді професора в Одеському інституті народної освіти, де до 1930 року викладав курси з історичного матеріалізму, історії єврейської культури. Був членом одеської секції науково-дослідної кафедри єврейської культури Всеукраїнської Академії Наук.

Згодом переїхав до Києва, де був професором Київського інституту театрального мистецтва, викладав історію західно - європейської та єврейської літератури, історію образотворчого мистецтва.

Від 1936 року був співробітником кабінету єврейської радянської літератури при Академії Наук УРСР.

В роки нацистської навали перебував в евакуації у Свердловську, працював кореспондентом Радінформбюро, Єврейського антифашистського комітету.

Вивчав історію єврейської літератури та театру. Досліджував творчість Шолом - Алейхема. Є автором біля 200 опублікованих праць.

Помер у 1949 році в Києві.

Праці:

1. Шолом-Алейхем, 1859 - 1939: Биографический очерк и критические этюды / Ш. Билов, И. Друкер. – Киев : Укргознацмениздат, 1939. – 172 с.

Література:

1. Одеські історики. Енциклопедичне видання. – Т. 1 (початок ХІХ – середина ХХ ст.). – Одеса: Друкарський дім, 2009. – С. 48 – 49.
2. Еврейское высшее образование в Одессе (1917 - 1930-е гг.): история, опыт, традиции / В. В. Левченко // Иудаика в Одессе: сборник статей по итогам работы программы по иудаике и израилеведению Одесского национального университета им. И. И Мечникова. – Вып. 2. – Одесса: Фенікс, 2013. – С. 6 - 27.
3. Евреи в профессорско-преподавательском составе Одесского института народного образования (1920 – 1930): ретроспективный анализ/ В. В. Левченко // Научные труды по иудаике: Материалы XVII международной ежегодной конференции по иудаике. – Т. II. – М.: «Сэфер», 2010. – С. 245 – 260.

Богатирьов

Володимир Дмитрович

Музикознавець

В. Д. Богатирьов народився 10 січня 1935 року на Донбасі.

У 1961 році закінчив Одеське музичне училище, а у 1966 році – Одеську державну консерваторію імені А. В. Нежданової.

В 1966 – 1993 роках викладав в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського, пройшовши шлях від лаборанта кафедри музики та співів до доцента кафедри методики музичного виховання, співів та хорового диригування.

В 1988 році присвоєно вчене звання доцента.

Протягом 1978 – 1987 років обіймав посаду декана музично-педагогічного факультету.

Помер 20 травня 1993 року в Одесі.

Джерела та література:

1. Богатирьов В. Д.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.
2. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирев та ін. – Одеса: Фаворит, 2007. – С. 73.

Богданов

Дмитро Степанович

Педагог

Д. С. Богданов народився 1 травня 1941 року у Чадирлунгському районі Молдавії. Трудову діяльність розпочав у 1958 році.

У 1969 році закінчив фізико-математичний факультет Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

В 1970 – 1937 роках працював директором одеських загальноосвітніх шкіл №№ 80, 105, а у 1973 – 1981 роках – заступником завідувача відділом освіти Ленінського району м. Одеси.

Протягом 1981 – 1986 років очолював щойно створену школу – інтернат № 4 для дітей-сиріт м. Одеси. Потім був заступником завідувача відділу освіти виконкому Одеської міської ради, директором загальноосвітньої школи № 35 з поглибленим вивченням англійської мови.

У 1991 – 2000 роках працював першим заступником начальника Одеського обласного управління освіти. Одночасно викладав на кафедрі основ виховання та педагогічної культури Південноукраїнського педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

В 1996 році присвоєно вчене звання доцента.

Згодом завідував кафедрою менеджменту та розвитку освіти Одеського інституту удосконалення вчителів.

Нагороджений орденом «Знак Пошани», медалями «За трудову доблесть», «Ветеран праці», знаком «Відмінник освіти України».

Помер 8 січня 2005 року в Одесі.

Праці:

1. Методика підготовки вчителя до управління загальноосвітньою школою на сучасному етапі: Навчальний посібник/ Д. С. Богданов. – Одеса: Центр нових інформаційних технологій, 1996. – 61 с.

Література:

1. Педагогічний Олімп Одещини/ Д. М. Демченко, Н. В. Савельєва,

Болтенко

Михайло Федорович

Історик, археолог

М. Ф. Болтенко народився в 1888 році у м. Осовець Гродненської губернії.

В 1912 році закінчив історико-філологічний факультет Новоросійського університету.

З 1909 року почав працювати в Одеському історико-археологічному музеї. Під його керівництвом проводилися розкопки в Березані, Ольвії, Усатово.

У 1921 – 1923 роках викладав в Одеському інституті народної освіти.

Був одним із засновників Всеукраїнської наукової асоціації сходознавства (ВУНАС), яка існувала у 1926 - 1930 роках.

У 1930 – 1933 роках був директором Одеського історико-археологічного музею.

У січні 1934 року був заарештований і засуджений на 5 років перебування у виправному трудовому таборі. Звільнився у 1939 році і працював старшим викладачем в Одеському державному університеті та консультантом в Одеському історико-археологічному музеї.

В роки нацистської навали вчителював в евакуації, працював у колгоспі.

З 1 вересня 1943 року знову працював в Одеському державному університеті у м. Байрам-Алі.

8 квітня 1944 року Вченою радою Одеського університету був присуджений науковий ступінь кандидата історичних наук. У листопаді 1944 року було присвоєно вчене звання доцента по кафедрі загального мовознавства.

У 1946 – 1947 роках обіймав посаду завідувача кафедри стародавньої історії і археології Одеського державного університету імені І. І. Мечникова.

У повоєнний час був старшим науковим співробітником Інституту археології Академії Наук УРСР.

Вивчав стародавню історію Північного Причорномор'я, вів багаторічні археологічні розкопки на острові Березань та археологічному комплексі Усатове - Великий Куяльник під Одесою. Займався питаннями етногонії

народів східної Європи, порівнював давні письмові історичні джерела з археологічними та лінгвістичними знахідками

Нагороджений медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.».

Помер у 1959 році в Одесі.

Праці:

1. Кераміка з Усатова/М. Ф. Болтенко. /Трипільська культура на Україні. – Вип. 1. – К., 1926. – С. 8 - 30.
2. Стародавня руська Березань/ М. Ф. Болтенко// Археологія. – 1947. – Т. I. – С. 39 – 51.
3. Про назву острова Березань/ М. Ф. Болтенко. // Вісті Одеського державного університету. – 1949. – Т. 2. – Вип. 3. – С. 35 - 38.
4. Стратиграфия и хронология Большого Куяльника/ М. Ф. Болтенко.// Материалы по археологии Северного Причерноморья. – Вып. 1. – Одесса, 1957. – С. 26 – 29.
5. Исторические судьбы острова Березани / М. Ф. Болтенко.// Записки Одесского археологического общества. – 1960. – Т. I. – С. 38 - 46.

Література:

1. Украинская советская энциклопедия: В 12 т., 13 кн. – Т. 1. – К.: ГР УСЭ, 1978. – С. 523.
2. Енциклопедія історії України: в 10 т. – Т. 1: А – В. – К.: Наукова думка, 2003. – С. 334.
3. Одеські історики. Енциклопедичне видання. – Т. 1 (початок ХІХ – середина ХХ ст.). – Одеса: Друкарський дім, 2009. – С. 59 - 60.

Букач

Микола Миколайович

Педагог

М. М. Букач народився 5 травня 1954 року в Одесі.

В 1976 році закінчив музично-педагогічний факультет Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

У 1976 – 1985 роках працював вчителем музики.

В 1985 – 1994 роках викладав на кафедрі методики музичного виховання, співів та хорового диригування Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

У 1987 році захистив дисертацію «Естетичне виховання підлітків в умовах літнього піонерського табору» на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук.

В 2000 році захистив дисертацію «Формування педагогічної культури вчителя музики у процесі професійної педагогіки (на матеріалі соціальних практик)» з присудженням наукового ступеня доктора педагогічних наук. Присвоєно вчене звання професора.

Очолював кафедру педагогіки та психології Чорноморського державного університету імені Петра Могили. Працює завідувачем кафедри соціальної роботи Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського.

До кола наукових інтересів належать питання соціальної та музичної педагогіки.

Нагороджений знаком «Відмінник освіти України».

Праці:

1. Загальна та соціальна педагогіка: Методичні рекомендації/М. М. Букач. – Миколаїв: ЧДУ, 2005. – 135 с.
2. Основи наукових досліджень у соціальній роботі: навчальний посібник/ М. М. Букач, Т. С. Попова, Н. В. Клименюк. – Миколаїв: ЧДУ, 2009. – 284 с.
3. Вокальне виховання у молодшому шкільному віці/ М. М. Букач// Наукові праці Чорноморського державного університету імені Петра Могили. Серія: Педагогіка. – 2010. – Т. 136, вип. 123. – С. 85 – 92.
4. Організація наукового дослідження в соціальній роботі : характеристика, етапи, методи: методичні рекомендації/ М. М. Букач, Н. В. Клименюк.– Миколаїв: МНУ, 2018. – 231 с.

Література:

1. Енциклопедія Сучасної України. – Т. 3: Біо-Бя. – К.: КБ ЕСУ НАНУ, 2004. – 696 с.

Буцай

Іван Наумович

Історик

І. Н. Буцай народився у 1903 році в Богодухові на Харківщині. Навчався в Інституті червоної професури у Харкові.

В 1933 – 1935 роках викладав у Кам'янець-Подільському педагогічному інституті.

З 1935 року працював в Одеському педагогічному інституті, викладав історію СРСР. Обирався секретарем партійного комітету, обіймав посаду заступника директора інституту з заочної форми навчання.

Був звинувачений в антирадянській діяльності та розстріляний 11 жовтня 1938 року.

Література:

1. Смирнов В. А. Реквием XX века: В 5-ти частях с эпилогом. – Ч. 3. – Изд. второе, доп. и испр. – Одесса: Астропринт, 2016. – С. 280 – 295.
2. Смирнов В. А. Реквием XX века: В 5-ти частях с эпилогом. – Ч. 5. – Одесса: Астропринт, 2011. – С. 541 - 574.

Віркау

Микола Миколайович

Літературознавець

М. М. Віркау народився у 1892 році в Одесі у робітничій сім'ї.

У 1917 році закінчив історико-філологічний факультет Новоросійського університету. Згодом навчався в аспірантурі при Одеському історико-археологічному музеї.

В 1920-х роках був хранителем етнографічного кабінету при Одеському інституті народної освіти, секретарем етнологічної - лінгвістичної секції Одеської комісії краєзнавства при Всеукраїнській Академії Наук.

У 1930-х роках обіймав посаду доцента в Одеському інституті професійної освіти, Одеському державному педагогічному інституті, був вченим секретарем Одеської наукової бібліотеки.

Досліджував історію мистецтва Київської Русі, український фольклор, вплив народних дум на творчість Т. Шевченка. Є автором розвідок «Історичні пісні про Нечая» (1922 р.), «Стиль українських народних дум» (1928 р.) та інших.

За звинуваченням у контрреволюційній діяльності був заарештований у 1937 році і засуджений до страти. Розстріляний 30 грудня 1937 року в Одесі.

Реабілітований у 1989 році.

Література:

1. Випускники Одеського (Новоросійського) університету: Енциклопедичний словник: у 2 випусках. – Вип. 2/ Ред. В. А. Сминтина, М. О. Подрезова. – Одеса: Астропринт, 2010. – С. 48 – 49.

2. Смирнов В. А. Реквием XX века: В 5 частях. – Ч. 2. – Изд. второе, доп. и испр. – Одесса: Астропринт, 2013. – С. 265 - 276.

Гапонов

Юхим Антонович

Геолог

Ю. А. Гапонов народився 12 жовтня 1886 року в Таврійській губернії.

У 1912 році закінчив з дипломом першого ступеня природниче відділення фізико-математичного факультету Новоросійського університету і був залишений на кафедрі геології для підготовки до професорського звання.

В 1918 – 1920 роках працював в Одеському університеті доцентом, а з 1919 року – професором.

У 1920 – 1930 роках обіймав посаду професора Одеського інституту народної освіти. До 1933 року також викладав в індустріальному, інженерно-меліоративному та комунального будівництва інститутах.

З 1933 року працював в Одеському держаному університеті, обіймаючи посаду професора кафедри геології.

У 1938 році Народний комісаріат освіти УРСР присвоїв вчене звання професора, а у 1946 році підтверджено рішенням ВАК СРСР.

В 1922 – 1940 роках завідував відділом Південної обласної меліоративної організації, а потім – Інституту гідротехніки і меліорації.

У 1928 році склав першу гідрологічну карту півдня Української РСР.

З 1944 року обіймав посаду завідувача кафедри геології. У 1945 – 1952 роках був деканом геолого-грунтознавчого факультету. Після виходу на пенсію залишався професором-консультантом.

Помер 29 червня 1976 року в Одесі.

Праці:

1. Геологическая история накопления осадочных образований в долине р. Днепр по Каховскому поперечнику/ Е. А. Гапонов, Л. И. Пазюк, А. Ф. Герун, В. В. Степанов// Труды Одесского государственного университета. – 1955. – Вып. 3. – С. 7 – 24.
2. Зубы левой части верхней челюсти динотерия из с. Роскошное/ Ю. А. Гапонов// Праці Одеського державного університету. Серія: геологічні та географічні науки. – 1962. – Т. 152, вип. 8. – С. 17 – 22.

Література:

1. Професори Одеського (Новоросійського) університету: Біографічний

словник. – Т. 2: А – І. – 2-ге вид., доп./ Відп. ред. В. А. Сминтина. – Одеса: Астропринт, 2005. – С. 306 – 310.

Герасименко

Володимир Якович

Літературознавець

В. Я. Герасименко народився 15 липня 1895 року в с. Вовковинці Подільської губернії.

У 1917 році закінчив Миколаївський учительський інститут, а у 1922 році – Кам'янець-Подільський інститут народної освіти.

В 1919 – 1924 роках викладав у навчальних закладах Миколаєва, Кам'янець-Подільського. Був членом Кам'янець-Подільського наукового товариства при Українській Академії Наук.

У 1924 – 1930 роках працював в Одеському інституті народної освіти. Викладав українську мову на робітничому факультеті, історію української літератури. З 1928 року обіймав посади професора та декана факультету соціального виховання. Був членом Одеського наукового товариства та Одеської комісії краєзнавства при Всеукраїнській Академії Наук.

В 1930 – 1939 роках за рішенням суду перебував у засланні. В 1939 – 1944 роках викладав у навчальних закладах Воронежа, Череповця, Стерлітамаку.

У 1944 – 1948 роках працював в Києві старшим науковим співробітником Інституту літератури імені Т. Г. Шевченка, в 1948 – 1953 роках – доцентом Покровського педагогічного інституту, в 1953 – 1966 роках – старшим науковим співробітником Науково-дослідного інституту педагогіки АН УРСР, Інституту літератури імені Т. Г. Шевченка АН УРСР.

В 1960 році захистив дисертацію «Боротьба за критичний реалізм в українській літературі» на здобуття наукового ступеня доктора філологічних наук. Присвоєно вчене звання професора.

Досліджував історію української літератури, вивчав літературний спадок С. Руданського, А. Свидницького. Був автором окремих розділів восьмитомної «Історії української літератури».

Помер 26 вересня 1984 року в Києві.

Праці:

1. Читач С. Руданського, як предмет дослідження/В. Я. Герасименко // Записки Кам'янець Подільського наукового при ВУАН товариства. – Кам'янець на Поділля, 1927. – Т. 1. – С. 13 - 17.

2. Науковий збірник Музею української культури у Свиднику/
В. Я. Герасименко // Радянське літературознавство. – К., 1968. – № 6. – С. 81- 83.
3. Степан Руданський: життя і творчість : Монографія / В. Я. Герасименко. – К.: Наукова думка, 1985. – 186 с.

Література:

1. Українська літературна енциклопедія. – Т. 4. – К., 1988. – С. 408 – 409.
2. Енциклопедія сучасної України. – Т. 5. – К., 2006. – С. 534 – 535.
3. Одеські історики. Енциклопедичне видання. – Т. 1 (початок ХІХ – середина ХХ ст.). – Одеса: Друкарський дім, 2009. – С. 98 – 100.

Гохман Еліазар Хаїмович

Математик

Е. Х. Гофман народився у 1903 році в Одесі.

У 1924 році закінчив математичне відділення факультету професійної освіти Одеського інституту народної освіти.

В 1929 році представив дисертаційну роботу «Розширення теореми Архімеда на плин рідини», написану німецькою мовою.

В 1925 – 1930 роках викладав в Одеському інституті народної освіти, обіймаючи посади викладача, доцента, професора. З 1928 року завідував кафедрою геометрії.

У 1930 – 1933 роках працював в Одеському фізико-хіміко-математичному інституті. В 1933 – 1941 роках обіймав посаду професора Одеського державного університету. За сумісництвом викладав в Одеському інституті інженерів водного транспорту, Одеському інститут інженерів зв'язку.

В 1937 році без захисту дисертації був присуджений науковий ступінь кандидата фізико-математичних наук.

Під час нацистської навали у 1941 – 1944 роках викладав у вищих навчальних закладах в Ташкенті.

З 1944 року і до виходу на пенсію у 1968 році працював в Одеському інституті харчової промисловості, де у 1946 – 1949 роках завідував кафедрою геометрії. За сумісництвом викладав в інших вищих навчальних закладах Одеси.

Помер в 1992 році у США.

Праці:

1. Введение в тензорное исчисление / Э. Х. Гохман. – Х. – К.: ОНТИ НКТП НТИ Украины, 1935. – 130 с.
2. Интеграл Стильтьеса и его приложения/ Э. Х. Гохман. – М.: Гос. изд-во физ.-матем. лит, 1958. – 191 с.

Література:

1. Вчені вузів Одеси: Біобібліографічний довідник. – Вип. II: Природничі науки. 1946 – 2010. – Ч. 2. Математики. Механіки/ упоряди. І. Е. Рікун. – Одеса: ОННБ, 2010. – С. 53 – 55.

Грама

Ніна Григорівна

Педагог

Н. Г. Грама народилася у 1939 році на Харківщині.

В 1964 році закінчила фізико-математичний факультет Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

До 1965 року вчителювала в с. Великий Дальник Одеської області.

Протягом 1965 – 1980 років викладала фізику і математику в Одеському професійно-технічному училищі № 9. У 1980 – 1983 роках обіймала посаду заступника директора з навчально-виробничої роботи професійно-технічного училища № 1 м. Одеси.

У 1983 році захистила дисертацію «Формування почуття робочої гордості у учнів професійно-технічних училищ» на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. В 1990 році присвоєно вчене звання доцента.

З 1983 року почала працювати на кафедрі дошкільної педагогіки Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

В 2004 році захистила дисертацію «Теоретико-методичні засади фахової підготовки педагога-вихователя дошкільного закладу до економічного виховання дітей» і здобула науковий ступінь доктора педагогічних наук. Згодом було присвоєно вчене звання професора.

З 2005 року обіймала посаду професора кафедри теорії і методики дошкільної освіти Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Вивчала питання теорії і методики дошкільної освіти, підготовки педагогічних працівників.

У 2019 році вийшла на пенсію.

Праці:

1. Формирование чувства рабочей гордости / Н. Г. Грама. – К.: Вища школа, 1987. – 64 с.
2. Формування економічної грамотності у дітей дошкільного віку: Монографія/ Н. Г. Грама. – Одеса: Маяк, 1997. – 216 с.
3. Педагогічний вплив як засіб навчання дітей економічної грамоти / Н. Г. Грама // Наука і освіта. – 2001. – № 5. – С. 25 – 28.
4. Професійне становлення педагога в умовах модернізації вищої освіти / Н. Г. Грама// Наука і освіта. – 2005. – № 7- 8. – С. 19 – 22.
5. Форми і методи навчання: специфіка їх прояву і взаємодії у процесі підготовки майбутніх вихователів до формування математичних уявлень у дошкільників / Н. Г. Грама // Наука і освіта. – 2008. – № 6. – С. 28 – 32.
6. Сенсорний розвиток дітей раннього віку: Теорія і практика: Монографія/ Н, Г. Грама. – Одеса: ПНПУ, 2018. – 239 с.

Література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє./ О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 186.
2. Бібліографічний покажчик праць викладачів Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського. – Вип. 3. – Одеса: ПДПУ, 2009. – С. 18 – 27.
3. З історії Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського. Випускники/ В. М. Букач. – Одеса: ПНПУ, 2012. – С. 11 – 12.

Жаровцева

Тетяна Григорівна

Педагог

Т. Г. Жаровцева народилася 12 вересня 1959 року в м. Бельці Молдавської РСР.

В 1980 році закінчила факультет педагогіки і психології Бельцького педагогічного інституту.

У 1980 – 1982 роках викладала в Кишинівському міському педагогічному училищі. В 1982 – 1983 роках була методистом в одеському дитячому комбінаті № 260.

З 1983 року працювала в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського. Пройшла шлях від лаборанта до професора кафедри дошкільної педагогіки.

В 1991 році захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. В 1994 році присвоєно вчене звання доцента.

У 2007 році захистила дисертацію «Теоретико-методичні засади підготовки майбутніх фахівців дошкільної освіти до роботи з неблагополучними сім'ями» і здобула науковий ступінь доктора педагогічних наук. В 2011 році присвоєно вчене звання професора.

Протягом 2008 – 2019 років обіймала посаду декана факультету дошкільної педагогіки Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського. В 2011 – 2018 роках завідувала кафедрою сімейної та спеціальної педагогіки і психології.

20 вересня 2019 року вийшла на пенсію.

Праці:

1. Формування творчого потенціалу майбутнього педагога дошкільної освіти в контексті взаємодії з сім'єю / Т. Г. Жаровцева // Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 16 : Творча особистість учителя: проблеми теорії і практики. – 2011. – Вип. 14. – С. 207 - 212.
2. Проблема готовності студентів до самостійної навчальної діяльності / Т. Г. Жаровцева // Наука і освіта. – 2015. – № 9. – С. 59 - 62.
3. Факторний аналіз у підготовці фахівців дошкільної освіти до роботи з батьками / Т. Г. Жаровцева // Науковий вісник Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського. Серія : Педагогічні науки. – 2017. – № 2. – С. 185 – 190.

Джерела та література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. – Одеса, 2007. – С. 179.
2. Жаровцева Т. Г.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Занчевський

Іван Михайлович

Математик

І. М. Занчевський народився 16 січня 1861 року в Одесі.

У 1883 році з золотою медаллю закінчив фізико-математичний факультет Новоросійського університету. Потім був професорським стипендіатом на кафедрі прикладної математики.

В 1885 році склав магістерський іспит. У 1886 – 1887 роках був у науковому відрядженні у Парижі та Берліні.

В 1889 році захистив дисертацію на ступінь магістра прикладної математики, а у 1891 році – докторську дисертацію.

З 1888 року був приват-доцентом, з 1892 року – екстраординарним професором, а з 1896 року – ординарним професором кафедри механіки Новоросійського університету.

У 1905 – 1907 роках обіймав посаду ректора Новоросійського університету. Звільнений за ліберальні політичні погляди з позбавленням права працювати у державних установах.

В 1909 – 1916 роках жив і працював у банку в Санкт-Петербурзі.

У 1917 – 1920 роках був деканом фізико-математичного факультету Новоросійського університету, обіймав посаду ординарного професора. Кілька місяців у 1917 році виконував обов'язки ректора університету.

В 1920 – 1921 роках працював професором і завідувачем кабінету механіки у Фізико-математичному інституті.

У 1921 – 1922 роках був професором, завідувачем предметної комісії з математики і механіки Одеського інституту народної освіти. Одночасно викладав в Одеському політехнічному інституті.

Наукові інтереси були зосереджені у галузі теорії векторів і гвинтів та її застосування до механіки.

Нагороджений орденами св. Володимира IV ступеня, св. Станіслава II ступеня, св. Анни III ступеня.

За станом здоров'я пішов на пенсію. Помер 15 липня 1928 року.

Праці:

1. Некоторые теоремы из теории определителей/ И. М. Занчевский// Математический сборник. – 1894. – Т. 17. – С. 587 – 597.
2. Теоретическая механика/ И. М. Занчевский. – Одесса, 1899. – 256 с.

Література:

1. Вчені вузів Одеси: бібліографічний довідник. – Вип. 1: Природничі науки 1865 – 1945. – Ч. 2: Математики. Механіки/ упоряд. І. Е. Рикун. – Одеса: ОДНБ, 1995. – С. 52 – 55.
2. Професори Одеського (Новоросійського) університету: Біографічний словник. – Т. 1: Ректори. – 2-е вид., доп./ Відп. ред. В. А. Сминтина. – Одеса: Астропринт, 2005. – С. 49 – 52.

Калафаті

Петро Дмитрович

Математик

П. Д. Калафаті народився 15 лютого 1911 року.

У 1933 році закінчив математичне відділення Одеського фізико-хіміко-математичного інституту. В 1934 – 1937 роках навчався в аспірантурі під керівництвом М. Г. Крейна.

В 1937 році захистив дисертацію «Функції Гріна та інтерполяційні властивості фундаментальних функцій лінійної диференціальної системи 2-го порядку» і здобув науковий ступінь кандидата фізико-математичних наук.

У 1937 – 1939 роках викладав в Одеському державному університеті.

В 1940 – 1946 роках проходив службу у складі Військово-Морського Флоту СРСР.

У 1947 році присвоєно вчене звання доцента.

Протягом 1946 – 1955 років був завідувачем кафедри математики Миколаївського кораблебудівного інституту. Одночасно викладав у Миколаївському державному педагогічному інституті.

В 1955 – 1961 роках завідував кафедрою вищої математики Одеського інженерно-будівельного інституту, а у 1961 – 1965 роках був доцентом Одеського технологічного інституту холодильної промисловості.

У 1965 – 1966 роках обіймав посаду декана фізико-математичного факультету Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

Розвивав теорію осциляційних ядер та матриць М. Г. Крейна, вивчав звичайні диференціальні рівняння, рішення яких мають осциляційні властивості, та залежність осциляційних властивостей фундаментальних функцій граничних задач для звичайних диференціальних рівнянь від властивостей функцій Гріна.

Помер 16 вересня 1966 року.

Праці:

1. О функциях Грина обыкновенных дифференциальных уравнений/
П. Д. Калафати // Доклады Академии Наук СССР. – 1940. – Т. 26,
№ 6. – С. 435 – 439.
2. О функциях Грина обыкновенных квазидифференциальных операторов/
П. Д. Калафати // Доклады Академии Наук СССР. – 1948. – Т. 109.
№ 3. – С. 427 – 430.
3. Смотр студенческих научных работ по математике в г. Одессе/
П. Д. Калафати // Успехи математических наук. – 1959. – Т. 14,
вып. 6(90). – С. 227 – 228.
4. Осцилляционные свойства фундаментальных функций краевых задач
третьего порядка/ П. Д. Калафати // Доклады Академии Наук СССР. –
1962. – Т. 143, № 3. – С. 518 – 521.

Література:

1. О Петре Дмитриевиче Калафати/ Л. З. Гроссман // Это было недавно, это было давно.../сост. И. А. Болдырев. – Одесса, 2006. – С. 133 – 134.
2. Вчені вузів Одеси: Біобібліографічний довідник. Природничі науки. – Вип. II. 1946 – 2010. – Ч. 2. Математики. Механіки/ Упорядник І. Е. Рікун. – Одеса: ОННБ, 2010. – С. 82 – 83.

Капович

Ісак Ісайович

Педагог

І. І. Капович (Коган) народився у 1896 році в Бессарабській губернії.

Навчався на історико-філологічному факультеті Санкт-Петербурзького університету.

В 1923 – 1929 роках був завідувачем єврейським сектором факультету соціального виховання Одеського інституту народної освіти. Викладав політичну економію та історичний матеріалізм, обіймав посаду професора.

З 1932 року працював у Харківському інституті професійної освіти, Харківському університеті.

В 1937 році був заарештований та в 1938 році засуджений на 11 років до виправних трудових таборів. Звільнився у 1949 році. Реабілітований в 1955 році.

В подальшому викладав у Харківському державному університеті.

Помер в 1972 році.

Джерела:

1. Еврейское высшее образование в Одессе (1917 - 1930-е гг.): история, опыт, традиции / В. В. Левченко // Иудаика в Одессе: сборник статей по итогам работы программы по иудаике и израилеведению Одесского национального университета им. И. И Мечникова. – Вып. 2. – Одесса : Фенікс, 2013. – С. 6 - 27.
2. Евреи в профессорско-преподавательском составе Одесского института народного образования (1920 – 1930): ретроспективный анализ/ В. В. Левченко // Научные труды по иудаике: Материалы XVII международной ежегодной конференции по иудаике. – Т. II. – М.: «Сэфер», 2010. – С. 245 – 260.

Карауловський

Микола Іванович

Музикант

М. І. Карауловський народився 18 жовтня 1925 року в Уральській області (Російська Федерація).

У 1942 році закінчив Свердловське музичне училище.

В 1943 – 1945 роках перебував у лавах Червоної Армії.

У 1950 році закінчив Уральську державну консерваторію. Потім до 1955 року навчався в аспірантурі Ленінградської державної консерваторії, захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата мистецтвознавства.

В 1955 – 1959 роках був артистом оркестру Одеського театру опери та балету.

Протягом 1960 – 1968 років працював в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського. Обіймав посади старшого викладача, доцента, завідувача кафедри музики та співу. У 1966 році став першим деканом музично-педагогічного факультету.

До 1995 року викладав в Одеській державній консерваторії імені А. В. Нежданової, обіймав посаду доцента кафедри оркестрових та ударних інструментів.

Помер в 1995 році в Одесі.

Праці:

1. Выразительные возможности фагота: автореферат исполнительской диссертации...кандидата искусствоведения/ Н. И. Карауловский. – Л., 1955. – 12 с.
2. Звуковысотная интонация на духовых инструментах и проблемы исполнительского строя/Н. Карауловский // Исполнительство на духовых инструментах и вопросы музыкальной педагогики. – Вып. 45. – М.: ГМПИ им. Гнесиных, 1979. – С. 15 - 32.

Джерела та література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 71 - 72.
2. Карауловський М. І.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Кардашов

Дмитро Іванович

Суспільствознавець

Д. І. Кардашов народився у 1887 році в Одесі.

У 1912 році закінчив фізико-математичний факультет Новоросійського університету.

В 1918 – 1920 роках викладав у Миколаївському учительському інституті, працював заступником завідуючого Миколаївського відділу народної освіти.

З 1920 року працював в Одесі відповідальним редактором газети «Моряк».

У 1922 – 1928 роках викладав історичний матеріалізм, історію РКП(б) та ленінізм в Одеському інституті народної освіти, Одеському інституті народного господарства. З 1925 року обіймав посаду професора.

З 1928 року працював у Москві, де і помер у 1954 році.

Праці:

1. З епохи розламу РСДРП 1903 – 1904 рр./Д. Кардашов// Літопис революції. – 1928. – № 5. – С. 77 - 81.
2. До історії боротьби за III з'їзд на Україні/ Д. Кардашов// Літопис революції. – 1930. – № 6. – С. 5 – 28.

Література:

1. Одеські історики. Енциклопедичне видання. – Т. 1 (початок ХІХ – середина ХХ ст.). – Одеса: Друкарський дім, 2009. – С. 154 - 155.

Кислякова

Ніна Олександрівна

Філолог

Н. О. Кислякова народилася в 1928 році в Одеській області.

У 1952 році закінчила філологічний факультет Одеського державного університету імені І. І. Мечникова.

Протягом 1952 – 1983 років викладала в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського.

В 1952 – 1967 роках була асистентом, старшим викладачем кафедри української мови і літератури. З 1967 року працювала старшим викладачем, доцентом кафедри української, російської мови та літератури.

У 1969 році захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук, а у 1976 році присвоєно вчене звання доцента.

В 1979 – 1982 роках обіймала посаду декана факультету підготовки вчителів початкових класів.

Померла 26 квітня 1983 року в Одесі.

Джерела та література:

2. Кислякова Н. О.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.
2. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирев та ін. – Одеса: Фаворит, 2007. – С. 73.

Кирилов

Єлпідіфор Анемподистович

Фізик

Є. А. Кирилов народився 26 вересня 1883 року у Тираспольському повіті Херсонської губернії.

В 1907 році закінчив фізико-математичний факультет Новоросійського університету і був залишений для підготовки до професорського звання.

Викладав на Одеських вищих жіночих курсах.

У 1916 році, склавши іспити, здобув звання магістра і був обраний приват-доцентом кафедри фізики Новоросійського університету. У 1919 році присвоєно вчене звання професора.

В 1921 року був призначений завідувачем кафедри фізики Одеського інституту народної освіти.

З 1926 року і до кінця життя обіймав посаду директора Одеського науково-дослідного інституту фізики.

У 1934 році без захисту дисертації за поданням Президії Академії Наук СРСР присвоєний науковий ступінь доктора фізико-математичних наук.

В 1933 – 1960 роках працював завідувачем кафедри експериментальної фізики Одеського державного університету.

Під час нацистської навали в евакуації в 1943 – 1944 роках завідував об'єднаною кафедрою математики і фізики Одеського державного педагогічного інституту.

Досліджував оптичні і фотоелектричні явища у галогенах срібла, внутрішній фотоефект, фотографічні процеси. Є засновником школи наукової фотографії.

Нагороджений орденом Леніна, медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.». Лауреат Сталінської премії. Присвоєно звання заслуженого діяча науки Української РСР.

Помер 27 листопада 1964 року в Одесі.

Праці:

1. Обзор главнейших методов и приборов спектрометрии/ Е. А. Кириллов. – Одесса, 1913. — 50 с.
2. Про спектральний розподіл середового фотоефекту в галоїдному сріблі / Є. А. Кириллов // Українські фізичні записки. – 1928. – Т. 2, зош. 1. – С. 23 – 29.
3. К вопросу о центрах абсорбции в фотохимически окрашеном галоидном серебре / Е. А. Кириллов // Известия АН СССР. Серия: Физика. – 1950. – Т. 14., вып. 4. – С. 525 - 526.
4. Новые исследования по абсорбции скрытого изображения в галоидах серебра / Е. А. Кириллов // Рефераты докладов на совещании по основным проблемам научной фотографии. — Одесса, 1951. — С. 9 - 11.

Література:

1. Елпидифор Анемподистович Кириллов, 1883 – 1964: Библиография. – Одесса, 1975. – 25 с.
2. Е. А. Кириллов – глава и воспитатель одесских физиков/Д. И. Полищук// Видные ученые Одессы. – Вып. 2. – Одесса, 1992. – С. 57 – 64.
3. Професори Одеського (Новоросійського) університету: Біографічний словник. – Т. 3: К – П. – 2-е вид., доп./ Відп. ред. В. А. Сминтина. – Одеса: Астропринт, 2005. – С. 49 – 53.

Климентов

Леонід Вікторович

Фізико-географ, геоботанік

Л. В. Климентов народився 13(25) грудня 1892 року в Дагестані.

У 1918 році закінчив Новоросійський університет і там навчався в аспірантурі на кафедрі географії.

З 1920 року працював в Одеському інституті народної освіти, обіймав посаду доцента.

В 1930 – 1933 роках обіймав посаду професора, завідувача кафедри ботаніки і географії Одеського інституту соціального виховання. Потім викладав в Одеському німецькому педагогічному інституті.

У 1933 році присуджений науковий ступінь кандидата географічних наук, а у 1934 році затверджений у вченому званні доцента.

З 1933 року працював доцентом кафедри фізичної географії Одеського педагогічного інституту.

В 1938 – 1941 роках, 1945 – 1949 роках завідував кафедрою фізичної географії Одеського державного університету, в якому працював до 1969 року.

В 1945 – 1950- роках працював доцентом на географічному факультеті Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

Спостерігав та документував рельєф та зміни рослинності на Головному Кавказькому хребті, склав унікальну карту рельєфу Північного схилу Кавказу; досліджував торфовища, плавневі та еолові ландшафти в пониззях Дністра, Дніпра та Дунаю; склав науковий нарис рослинності Бессарабії та Одещини; вивчав температуру та солоність води Куяльницького лиману, температуру та крижаний покрив Одеської затоки; досліджував ґрунти степової України. Є автором понад 30 опублікованих праць.

Помер 20 жовтня 1989 року в Одесі.

Праці:

1. О растительности Белого озера и его ближайших окрестностей/
Л. В. Климентов// Журнал научно-дослідних кафедр Одеси. – 1924.
– Т. 1, № 10-11. – С. 107 – 116.
2. К изменениям в растительном составе Белого озера (поданным 1918 – 1928 гг.)/ Л. В. Климентов//Записки Одесского общества естествоиспытателей. – 1929. – Т. 44. – С. 87 – 91.
3. Природа Правобережного Причерноморья (Территории Измаильской, Одесской, Николаевской и западной части Херсонской областей)/
Л. В. Климентов. – Одесса, 1951. – 273 с.
4. Плавни низовьев Днестра и Днепра, их генезис и некоторые свойства/
Л. В. Климентов// Известия Всесоюзного Географического общества. – 1954. – Т. 86, № 1. – 80 – 85.
5. О растительности и ландшафтах нижне-днестровской поймы и её плавней и происходящих в них сдвигах/ Л. В. Климентов// Известия Всесоюзного Географического общества. – 1960. – Т. 92. Вып 3. – С. 225 – 250.
6. О содержании понятия «плавни»/Л. В. Климентов// Ботанический журнал. – 1964. – Т. 49, № 1. – С. 127– 130.

Література:

1. Вчені вузів Одеси: біобібліографічний довідник. – Випуск II. Природничі науки. 1946 – 1996. – Ч. I. Геологи. Географи./ упоряд. Л. М. Бур'ян. – Одеса: ОДНБ, 1996. – С. 110 – 113.
2. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє/ О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. – Одеса: Фаворит, 2007. – С. 59.

3. Одеський національний університет імені І. І. Мечникова. Історія та сучасність (1865 – 2015)/ гол. ред. І. М. Коваль. – Одеса: ОНУ, 2015. – С. 502 – 503.

Коган

Лев Рудольфович

Літературознавець

Л. Р. Коган народився 26 травня 1885 року в Одесі.

У 1908 році з золотою медаллю закінчив історико-філологічний факультет Новоросійського університету. Викладав у приватних середніх навчальних закладах, був директором чоловічого комерційного училища.

В 1917 році викладав в Одеському народному університеті, згодом в Одеському піхотному училищі. З 1924 року був директором Одеської державної публічної бібліотеки, а з 1925 року одночасно керував бібліотечним відділом губерньської політосвіти.

Протягом 1924 – 1927 років викладав російську літературу в Одеському інституті народної освіти.

В 1927 – 1928 роках працював у Харківському інституті народної освіти, в Інституті педагогіки, був членом колегії Главполітосвіти УРСР.

З 1928 року викладав у Ленінградському комуністичному політико-освітньому інституті імені Н. К. Крупської, обіймаючи посаду професора. У 1932 році став першим завідувачем кафедри історії літератури.

У 1936 році за сукупністю опублікованих праць присуджений науковий ступінь кандидата філологічних наук. Присвоєно вчене звання доцента.

В роки нацистської навали перебував в евакуації. З 1942 року завідував кафедрою російської літератури Казахського державного університету в Алма-Аті.

З 1945 року працював в Ленінградському бібліотечному інституті імені Н. К. Крупської, був деканом факультету дитячих та юнацьких бібліотек.

Досліджував життя та творчість О. С. Пушкіна, О. М. Островського, М. Є. Салтикова-Щедрина, займався питаннями бібліотекознавства. Вільно володів французькою, німецькою мовою, знав латинську, грецьку, італійську, голландську мови.

Нагороджений Грамотою Президії Верховної Ради Казахської РСР.

Помер 26 червня 1959 року в Ленінграді.

Праці:

1. Госпожа Сталь и французский романтизм/Л. Р. Коган. – Воронеж: Тип. Н. Кравцов и К., 1911. – 212 с.

2. Элементарный курс теории словесности. – Одесса: Труд, 1914. – 192 с.
3. Десятичная классификация/Л. Р. Коган. – Харьков: Госиздат Украины, 1924. – IV, 148 с.
4. Библиотечная работа с художественной литературой/ Л. Р. Коган. – Л.: Огиз – Прибой, 1931. – 208 с.
5. Пушкин в переводах Мериме («Пиковая дама»)/Л. Р. Коган// Пушкин. Временник Пушкинской комиссии. – Вып. 4-5. – М.-Л.: АН СССР, 1939. – С. 331 – 356.
6. Летопись жизни и творчества А. Н. Островского/Л. Р. Коган. – М.: Госкультиздат, 1953. – 408 с.

Література:

1. Енциклопедія сучасної України. – Т. 13: Киї – Кок. – К.: ІЕД, 2013. – 711 с.
2. Історія української бібліотечної справи в іменах (кінець ХІХ ст. – 1941 р.): матеріали до бібліографічного словника/ авт.- уклад. Л. В. Гарбар. – К.: НБУ, 2017. – С. 209 – 210.

Коган

Самуїл Якович

Філософ, філолог

С. Я. Коган народився 12 серпня 1902 року в Тирасполі.

З золотою медаллю закінчив Ананьївську гімназію. Володів німецькою мовою, добре знав французьку, давньогрецьку та латинську мови.

Учасник громадянської війни.

В 1929 році закінчив Одеський інститут народного господарства.

На початку 1930-х років працював в Одеському медичному інституті. Деякий час викладав на німецькому відділенні Одеського інституту соціального виховання. Навчався в аспірантурі у Б. В. Варнеке.

В 1943 році, захистивши дисертацію «Теорія мови В. Гумбольдта», здобув науковий ступінь кандидата філологічних наук та був призначений на посаду доцента кафедри філософії Одеського державного університету, який знаходився в евакуації в м. Байрам-Алі.

У повоєнні роки викладав на філологічному факультеті Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

В 1946 – 1948 роках був завідувачем, а потім обіймав посаду доцента кафедри філософії Одеського державного університету імені І. І. Мечникова.

Помер 23 серпня 1977 року в Одесі.

Праці:

1. К вопросу о специфике проявления законов диалектики в развитии социалистического общества / С. Я. Коган // Труды Одесского государственного университета им. И. И. Мечникова. Серия: Общественные науки. – 1955. – Т. 145, вып. 1. – С. 213 - 244.
2. Проблема языка в философии Гегеля и экзистенциализм / С. Я. Коган // Вопросы философии. – 1966. – № 4. – С. 121 - 131.
3. Об истолковании некоторых свойств языка в гносеологии неопозитивизма / С. Я. Коган // Диалектический материализм и современный позитивизм: тезисы докладов и выступлений. – М., 1961. – С. 54 - 59.

Джерела та література:

1. Гребенник Г. Портрет интеллигента в одесском интерьере. – Одесса: Фенікс, 2010. – 150 с.
2. Бахчиванжи Г. П., Єлпатьєвська В. С. До історії виникнення філософії в Одеському (Новоросійському) університеті (На матеріалах фондів наукової бібліотеки ОНУ імені І. І. Мечникова). // Вісник Одеського національного університету. – 2011. – Т. 16. – Вип.1/2 (5/6).
Бібліотекознавство, бібліографознавство, книгознавство. – С. 71 – 91.

Комаров

Богдан Михайлович

Біолог, бібліограф

Б. М. Комаров народився 6 січня 1882 року в Києві.

В 1907 році закінчив природниче відділення фізико-математичного факультету Новоросійського університету.

Протягом 1907 – 1920 років викладав у середніх навчальних закладах Одеси, а потім в Українсько-Фребелівському інституті.

До 1930 року викладав на робітничому факультеті Одеського інституту народної освіти, завідував Українською державною бібліотекою ім. Т. Шевченка, у 1929 – 1931 роках завідував відділом «Україніка» Одеської наукової бібліотеки.

В 1930 – 1931 роках обіймав посаду професора Одеського інституту соціального виховання, викладав в Одеському інституті професійної освіти.

18 лютого 1931 року був заарештований, а 5 лютого 1932 року засуджений до заслання до м. Орел. Через рік переїхав до Ходженту, де викладав у Середньоазіатському плодовоовочевому інституті.

У 1946 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата біологічних наук. Протягом 25 років завідував кафедрою ботаніки Ленінабадського педагогічного інституту.

Нагороджений медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.», присвоєно звання заслуженого діяча науки Таджикиської РСР.

Помер 18 грудня 1975 року в Ленінабаді.

Праці:

1. Українська державна бібліотека ім. Т. Шевченка в Одесі за 1925–1928/ Б. М. Комаров // Журнал бібліотекознавства та бібліографії. – 1929. – № 3. – С. 119 - 120.
2. Український відділ Одеської ЦНБ/Б. М. Комаров// Записки Українського бібліографічного товариства в Одесі. – 1929. – № 8. – С. 117 - 120.

Література:

1. Смирнов В. А. Реквием XX века: В 5 частях с эпилогом. – Ч. 3. – Изд. второе, доп. и испр. – Одесса: Астропринт, 2016. – С. 170 - 221.
2. Історія української бібліотечної справи в іменах (кінець XIX ст. – 1941 р.) : матеріали до біобібліографічного словника / автор-уклад. Л. В. Гарбар. – К.: НБУ, 2017. – С. 219.

Косинський

Жорж Хрисанфович

Хоровий диригент

Ж. Х. Косинський народився 25 квітня 1937 року в с. Михайлівка нині Запорізької області.

У 1958 році закінчив Одеське музичне училище, а у 1963 році – Одеську державну консерваторію.

До 1965 року керував хором Запорізького педагогічного інституту.

В 1965 – 1967 роках працював в Одеському педагогічному інституті, завідував відділом хорового диригування.

У 1967 – 1991 роках обіймав посаду доцента в Одеській державній консерваторії імені А. В. Нежджнної, був завідувачем кафедри хорового диригування Кишинівського державного інституту мистецтв.

В 1991 – 2017 роках викладав у Південноукраїнському педагогічному університеті імені К. Д. Ушинського. Був професором кафедри методики музичного виховання і хорового диригування, а у 1995 – 1998 роках виконував обов'язки завідувача кафедри. Керував студентським хором. За сумісництвом з 1997 року обіймав посаду професора в Одеській музичній академії імені А. В. Нежданової.

Разом з хором гастролював у Франції, Румунії, країнах Балтії, Молдавії, Грузії.

В 1991 році присвоєно почесне звання заслуженого артиста Молдавської РСР, Нагороджений медаллю «За доблесну працю. До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна».

Джерела та література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє./ О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 122, 126.
2. Косинський Ж. Х. : Особова справа //Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Крейн

Марко Григорович

Математик

М. Г. Крейн народився 3 квітня 1907 року в Києві.

У 1922 – 1924 роках був вільним слухачем фізико-математичного відділення Київського інституту народної освіти. В 1926 – 1929 роках навчався в аспірантурі в Одеському інституті народної освіти, по закінченні якої представив сім наукових робіт з алгебри, геометрії, теорії функцій.

В 1929 – 1930 роках викладав у Сталінському гірничому інституті.

У 1930 – 1933 роках в Одеському фізико-хіміко-математичному інституті працював доцентом, професором, завідувачем кафедри. Одночасно викладав в Одеському інституті інженерів водного транспорту, Одеському індустріальному інституті.

Протягом 1933 – 1941 років викладав в Одеському державному університеті. Одночасно був науковим співробітником Науково-дослідного інституту математики Харківського університету. У 1940 – 1941, 1944 – 1952 роках – завідував відділом алгебри і функціонального аналізу Інституту математики Академії Наук УРСР.

У 1939 році Вченою радою Московського університету присвоєний науковий ступінь доктора фізико-математичних наук без захисту дисертації. В тому ж 1939 році обраний членом-кореспондентом Академії Наук УРСР.

В евакуації завідував кафедрою у Куйбишевському індустріальному інституті.

У повоєнний час до 1954 року працював в Одеському інституті інженерів морського флоту, а у 1954 – 1974 роках завідував кафедрою теоретичної механіки Одеського інженерно-будівельного інституту.

В 1962 – 1963 роках викладав в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського.

З 1978 року обіймав посаду старшого наукового співробітника Фізико-хімічного інституту імені О. В. Богатського Академії Наук УРСР.

Науковий доробок охоплює різноманітні розділи алгебри, аналізу, теорії функцій, теорій ймовірностей, функціонального аналізу, теорії інтегральних рівнянь, математичної фізики і механіки. Підготував 19 докторів і 45 кандидатів фізико-математичних наук. Є автором 300 статей і 9 книжок.

Лауреат Премії Академії Наук УРСР імені М. М. Крилова, Премії Вольфа.

Помер 17 жовтня 1989 року в Одесі.

Праці:

1. Осцилляционные матрицы и ядра и малые колебания механических систем/ Ф. Р. Гантмахер, М. Г. Крейн. – М.-Л.: ГИТТЛ, 1950. – 360 с.
2. Введение в теорию линейных несамосопряженных операторов/ М. Г. Крейн, И. Ц. Гохберг. – М.: Наука, 1965. – 448 с.
3. Устойчивость решений дифференциальных уравнений в банаховом пространстве/ М. Г. Крейн, Ю. Л. Далецкий. – М.: Наука, 1970. – 536 с.
4. Проблема моментов Маркова и экстремальные задачи. Идеи и проблемы П. Л. Чебышева и А. А. Маркова и их дальнейшее развитие/ М. Г. Крейн, А. А. Нудельман. – М.: Наука, 1973. – 551 с.

Література:

1. Професори Одеського (Новоросійського) університету: Біографічний словник. — Т. 3: К — П. — 2-у вид., доп./ Відп. ред. В. А. Сминтина. — Одеса: Астропринт, 2005. — С. 151—156.
2. Вчені вузів Одеси: Біобібліографічний довідник. Природничі науки. — Вип. II. 1946 – 2010. — Ч. 2. Математики. Механіки/ Упоряд. І. Е. Рікун. — Одеса: ОННБ, 2010. — С. 115 – 122.

Крижанівський

Дмитро Антонович

Математик

Д. А. Крижанівський народився 7 листопада 1883 року в Одесі.

У 1906 році склав державний іспит на математичному відділенні фізико-математичного факультету Новоросійського університету і отримав диплом першого ступеня.

Склавши магістерський іспит у 1912 році здобув право на педагогічну діяльність. У 1913 році був обраний приват-доцентом фізико-математичного факультету Новоросійського університету.

В 1921 – 1924, 1925 – 1930 роках був професором Одеського інституту народної освіти. Викладав в Одеському політехнічному інституті та інших навчальних закладах Одеси.

У 1930 – 1931 роках обіймав посаду професора кафедри точних наук Одеського інституту професійної освіти, професора кафедри математичного аналізу Одеського фізико-хіміко-математичного інституту, а у 1931 – 1933 роках – професора кафедри математики Одеського кредитно-економічного інституту.

З 1933 року був професором кафедри математичного аналізу Одеського державного університету.

У 1935 році здобув науковий ступінь кандидата фізико-математичних наук без захисту дисертації.

В 1924 році за роботи з узагальненого поняття межі отримав премію Всеукраїнського комітету сприяння вченим.

У квітні 1938 року був заарештований і 10 жовтня помер у в'язниці. Реабілітований у 1956 році.

Література:

1. Вчені вузів Одеси: Біобібліографічний довідник. – Вип. I. Природничі науки. 1965 – 1945. – Ч. 2. Математики. Механіки./Упор. І. Е. Рикун. – Одеса: ОДНБ, 1995. – С. 69 – 71.
2. Випускники Одеського (Новоросійського) університету: Енциклопедичний словник: у 2 випусках. – Вип. 2/ Ред. В. А. Сминтина, М. О. Подрезова. – Одеса: Астропринт, 2010. – С. 119.

Мануляк - Хотимирівський

Володимир Григорович

Математик

В. Г. Мануляк - Хотимирівський народився у 1887 році в Галичині.

У 1910 році закінчив філософський факультет Львівського університету та викладав математику у середніх навчальних закладах.

З 1924 року працював в Одеському інституті народної освіти, завідував німецьким сектором, викладав також на робітничому факультеті ОІНО.

В 1928 році був затверджений на посаді професора.

У 1930 – 1933 роках викладав математику в Одеському інституті соціального виховання.

В лютому 1933 року був заарештований та засуджений до п'яти років ув'язнення.

Реабілітований посмертно в 1989 році.

Література:

1. Вчені вузів Одеси: Біобібліографічний довідник. – Вип. 1. Природничі науки. – Ч. 2. Математики. Механіки./ Упорядн. І. Е. Рикун. – Одеса: ОДНБ, 1995. – С. 83.

Межберг

Наум (Наїм) Ісакович

Історик

Н. І. Межберг народився 24 серпня 1898 року в Одесі.

У 1923 – 1926 роках навчався на юридичному факультеті Одеського інституту народного господарства, в 1926 – 1928 роках був аспірантом Одеської секції Харківського науково-дослідної кафедри історії української культури при Одеському інституті народної освіти.

В 1928 1929 роках викладав історію класової боротьби в Одеському торгівельно-промисловому технікумі та Одеському сільськогосподарському інституті. В 1930 році був обраний дійсним членом історико-етнологічного відділу Одеської філії Всеукраїнської асоціації сходознавства.

У 1931 – 1933 роках обіймав посади доцента, професора Одеського інституту соціального виховання.

В 1933 – 1935 був професором кафедри історії УСРР Одеського державного університету, в 1935 – 1937 роках – професором і деканом

історичного факультету Київського державного університету. У 1936 році став співробітником Інституту історії України АН УСРР.

У 1937 році засуджений до 8 років виправно-трудових робіт. Потім знаходився у засланні. Був реабілітований у 1955 році.

В 1955 – 1956 роках був співробітником Державного видавництва літератури з питань залізничного транспорту в Одесі. З 1956 року працював викладачем кафедри історії СРСР Ужгородського державного університету.

Сферою наукових інтересів були питання історії революційних та робітничо-селянських рухів на Одещині на початку ХХ століття, історії комсомолу та комуністичної партії. Є автором понад 80 опублікованих праць.

У 1967 році нагороджений орденом Червоної Зірки.

Помер 14 квітня 1972 року в Ужгороді.

Праці:

1. Жовтневі події 1905 р. в Одесі/ Н. Межберг, Р. Шпунт. – Х.- Одеса: Пролетар, 1931. – 48 с.
2. Повстання куркулів у німецьких колоніях на Одещині (1919)/ Н. Межберг, С. Коган// Літопис революції. – 1929. – № 2. – С. 138 - 157.
3. Перша Одеська рада робітничих депутатів/ Н. Межберг// Чорноморська комуна. – 1930. – 11 грудня.

Література:

2. Одеські історики. Енциклопедичне видання. – Т. 1 (початок ХІХ – середина ХХ ст.). – Одеса: Друкарський дім, 2009. – С. 230 - 232.
3. Українські історики. Біобібліографічний довідник. – Вип. 3. Серія «Українські історики». – К.: ПУ НАНУ, 2010. – С. 179 - 180

Мейзерська

Тетяна Северинівна

Літературознавець

Т. С. Мейзерська народилася 26 листопада 1952 року в с. Ісаєве Миколаївського району Одеської області.

В 1974 році закінчила українське відділення філологічного факультету Одеського державного університету. Навчалася в аспірантурі.

В 1980 році захистила дисертацію «Соціальна і естетична природа характеру в оповіданнях І. Франко» на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук. В 1990 році присвоєно вчене звання доцента.

У 1997 році захистила дисертацію «Проблеми індивідуальної міфології (Шевченко – Леся Українка)» і здобула науковий ступінь доктора філологічних наук. В 2002 році присвоєно вчене звання професора.

До 2003 року працювала в Одеського державного університеті імені І. І. Мечникова.

У 2003 – 2005 роках очолювала кафедру українознавства і культурології Одеського національного морського університету.

Протягом 2005 – 2009 років була завідувачем кафедри української філології Південноукраїнського державного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Працює професором кафедри теорії і історії світової літератури Київського університету імені Бориса Грінченка.

Нагороджена Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України.

Опублікувала понад 100 наукових праць.

Праці:

1. Проблеми індивідуальної міфології: міфотворчість Шевченка / Т. С. Мейзерська. – Одеса: Астропринт, 1997. – 127 с.
2. Трактат І. Франка «Із секретів поетичної творчості» в контексті літературознавчих пошуків і проблем ХХ ст./Т. С. Мейзерська.// Проблеми сучасного літературознавства. – Вип. 2. – Одеса, 1998. – С. 23 – 38.
3. З петербурзького оточення Т. Шевченка: граф М. Вільєгорський/ Т. С. Мейзерська.// Шевченкознавчі студії. – Вип. 5. – К., 2003. – С. 27 – 30.
4. У горнилі святого огненного слова (міф і метафора у творчості Шевченка)/ Т. С. Мейзерська.// Шевченкіана Одещини. – Одеса, 2006. – С. 128 – 153.
5. Re-Presence: Відлуння Сходу в українській літературі ХІХ ст.: збірка наукових статей / Т. С. Мейзерська. – Одеса: Астропринт, 2009. – 155 с.

Література:

1. Вчені історико-філологічного факультету Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського: Довідник/ В. М. Букач. – Одеса: ПДПУ, 2007. – С. 20 – 21.
2. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 198.

Меламед
Борис Мойсейович

Філософ

Б. М. Меламед народився у 1896 році.

В 1912 – 1919 роках перебував у лавах Бунду, урядом Литви був висланий у Німеччину.

У 1924 році закінчив філософський факультет Берлінського університету та повернувся в СРСР.

З другої половини 1920-х років викладав у вищих навчальних закладах Одеси.

У 1929 – 1930 роках був завідувачем єврейського сектору факультету соціального виховання Одеського інституту народної освіти.

Протягом 1930 – 1938 років викладав в Одеському інституті соціального виховання, а потім в Одеському державному педагогічному інституті, обіймав посади професора, завідувача кафедри.

В 1938 році був заарештований, а в грудні 1939 року засуджений до 5 років виправних трудових таборів.

У повоєнний час працював доцентом кафедри філософії Одеського державного університету імені І. І. Мечникова, в 1950-х роках обіймав посаду проректора з навчальної роботи.

Нагороджений медаллю «За трудову відзнаку».

Помер в 1978 році.

Праці:

1. О вере в бессмертие души и загробную жизнь / Б. М. Меламед. – Одесса: ОКИ, 1960. – 39 с.

Джерела:

1. До історії виникнення філософії в Одеському (Новоросійському) університеті (На матеріалах фондів наукової бібліотеки ОНУ імені І. І. Мечникова). / Г. П. Бахчиванжи, В. С. Єлпатьєвська // Вісник Одеського національного університету. – 2011. – Т. 16. – Вип.1/2 (5/6). Бібліотекознавство, бібліографознавство, книгознавство. – С. 71 – 91.
2. Еврейское высшее образование в Одессе (1917-1930-е гг.): история, опыт, традиции / В. В. Левченко // Иудаика в Одессе : сборник статей по итогам работы программы по иудаике и израилеведению Одесского национального университета им. И. И Мечникова. – Вып. 2. – Одесса : Фенікс, 2013. – С. 6 - 27.

Меліхова

Ірина Олексіївна

Психолог

І. О. Меліхова народилася 25 червня 1940 року у м. Тбілісі.

У 1962 році закінчила філологічний факультет Одеського державного університету імені І. І. Мечникова.

В 1962 – 1963 роках працювала в Одеській державній науковій бібліотеці імені М. Горького, у 1963 – 1967 роках – лаборантом кафедри педагогіки і психології Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського. Згодом навчалася в аспірантурі при кафедрі психології Одеського державного університету.

З 1971 року працювала в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського викладачем кафедри психології.

У 1973 році захистила дисертацію «Вплив мотивації на процеси сприймання» на здобуття наукового ступеня кандидата психологічних наук. Згодом було присвоєно вчене звання доцента.

З 1976 року протягом 10 років виконувала обов'язки завідувача кафедри психології. З 1990 року була доцентом кафедри педагогіки, психології та методики викладання початкових класів. Протягом 4 років виконувала обов'язки завідувача кафедри. З січня 2009 року до 2014 року працювала приват-професором кафедри теорії і методики практичної психології.

Є автором понад 100 наукових публікацій.

Праці:

1. Исследования мотивационной сферы юношеского возраста / И. А. Мелихова. // Материалы республиканской научно-практической конференции по проблемам художественного и эстетического воспитания. – Одесса: Облполиграфиздат, 1990. – С. 53 - 55.
2. Вплив батьківського ставлення на формування мотиваційної сфери дітей / І. О. Меліхова // Наука і освіта. – Одеса. – 2001. – № 5. – С. 68 - 70.
3. Дослідження мотиваційної сфери в осіб, які займаються підприємницькою діяльністю/ І. О. Меліхова. // Наука і освіта. – Одеса, 2004. – № 6-7. – С. 176 - 179.
4. Мотиваційні ігри сучасної молоді / І. О. Меліхова // Наука і освіта. – Одеса. – 2005. – № 5- 6. – С. 97 - 100.
5. Духовные ценности современного студента / И. А. Мелихова // Виховання і культура. – Одесса, 2007. – № 1-2 (11-12). – С. 227 - 230.
6. Методичні вказівки для магістрів з курсу "Методика викладання психології у вищій школі" / І. О. Меліхова. – Одесса: ПНПУ, 2009. – 52 с.
7. Проблема мотиваційної готовності дітей 6-ти років до навчання у школі / І. О. Меліхова, О. П. Фатник // Наука і освіта. – Одесса, 2013. – № 4. – С. 45- 49.

Джерела та література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 139, 149.
2. Меліхова І. О.: Особова справа //Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Мерзон

Яків Єкусьєвич

Історик

Я. Є. Мерзон народився в 1891 році у Кривому Розі в родині рабина.

У 1908 – 1909 навчальному році навчався на Санкт-Петербурзьких курсах сходознавства. Потім до 1911 року викладав у жіночій єврейській школі Кривого Рогу.

З 1911 року до початку 1920-х років проживав у Палестині. Потім вів пропагандистську роботу у Варшаві та Відні.

У 1924 – 1930 роках викладав в Одеському інституті народної освіти історію євреїв та історію революційного руху на Заході. В 1924 – 1925 роках на єврейському відділенні факультету соціального виховання очолював суспільствознавчу предметну комісію, а у 1928-1929 роках – соціально-економічну предметну комісію. З 1926 року обіймав посаду професора.

Автор публіцистичних, історико - наукових и методичних праць. Досліджував історію суспільного життя Палестини у ХІХ – ХХ століттях.

Помер в 1947 році.

Література:

1. Одеські історики: Енциклопедичне видання. – Т. 1 (початок ХІХ – середина ХХ ст.). – Одеса: Друкарський дім, 2009. – С. 235 – 236.

Мисик

Ірина Георгіївна

Філософ

І. Г. Мисик народилася 23 січня 1959 року у Воркуті (Комі АРСР).

У 1982 році закінчила філологічний факультет Одеського державного університету імені І. І. Мечникова.

До 1990 року вчителювала у Біляївському районі Одеської області.

В 1990 році була прийнята до Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського на посаду викладача кафедри російської мови і літератури.

У 1995 – 2018 роках працювала на кафедрі філософії та соціології Південноукраїнського педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

В 1995 році захистила дисертацію «Принцип системності в гуманітарному знанні (на матеріалі лінгвістики)» на здобуття наукового ступеня кандидата філософських наук. У 1999 році присвоєно вчене звання доцента.

У 2010 році захистила дисертацію «Методологічні засади лінгвістичного в контексті філософії освіти» з присудженням наукового ступеня доктора філософських наук. В 2012 році присвоєно вчене звання професора.

Протягом 2010 – 2018 років виконувала обов'язки декана історико-філологічного, а потім філологічного факультетів.

Є дослідником теоретико-методологічних і філософських проблем освіти. Керувала аспірантурою. Входила до складу Спеціалізованої вченої ради з захисту докторських і кандидатських дисертацій з філософії.

Звільнилася у травні 2018 року у зв'язку зі зміною місця проживання.

Праці:

1. Темпоральні універсалії в лінгвістичному вимірі / І. Г. Мисик // Філософська думка. – 2003. – № 6. – С. 37- 49.
2. Історія філософії в Україні: навчальний посібник. / І. Г. Мисик. – Одеса: Фенікс, 2011. – 134 с.
3. Вплив політичної еліти на стабілізаційні процеси в суспільстві / І. Г. Мисик // Актуальні проблеми філософії та соціології. Серія: Філософія. – 2014. – Вип. 2. – С. 43 - 46.
4. Лекційний дискурс в комунікативному просторі освіти / І. Г. Мисик, В. С. Урсул // Наукове пізнання: методологія та технологія. Філософія. – 2014. – Вип. 1. – С. 129 - 132.

Джерела:

1. Мисик І. Г.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Мільман

Давид Пінхусович

Математик

Д. П. Мільман народився 4 січня 1913 року в Подільській губернії.

У 1934 році закінчив фізико-математичний факультет Одеського державного університету. Навчався в аспірантурі.

В 1939 році захистив дисертацію «Деякі властивості регулярних просторів і регулярно-замкнених множин» на здобуття наукового ступеня кандидата фізико-математичних наук. Згодом присвоєно вчене звання доцента.

У 1939 – 1940 роках був доцентом кафедри математики Одеського індустріального інституту. В 1940 – 1941 роках навчався в докторантурі.

В 1940 році разом з М. Г. Крейном доказав теорему Крейна-Мільмана.

Під час нацистської навали перебував в евакуації у Середній Азії. У 1943 – 1944 роках завідував кафедрою математики Одеського педагогічного інституту у Байрам-Алі.

В 1944 – 1945 роках був доцентом кафедри математики Одеського гідрометеорологічного інституту. У 1946 – 1950 роках викладав в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського.

Протягом 1945 – 1973 років працював доцентом кафедри математики Одеського електротехнічного інституту зв'язку імені О. С. Попова, у 1948 – 1965 роках обіймав посаду завідувача кафедри.

У 1973 році вийшов на пенсію та емігрував до Ізраїлю, де викладав в Тель-Авівському університеті.

В 1948 році спільно с М. С. Бродським ввів поняття нормальної структури та пов'язані з ним теореми про нерухому точку. Є автором понад 40 опублікованих праць.

Помер 12 липня 1982 року в Ізраїлі.

Праці:

1. Разделения нелинейных функционалов и их линейные продолжения/ Д. П. Мильман // Известия Академии Наук СССР. Серия математическая. – 1963. – Т. 27, вып. 6. – С. 1189 – 1210.
2. Постановка и способы решений общей граничной задачи теории операторов в аспекте функционального анализа. Задачи типа Коши и Дирихле/ Д. П. Мильман // Доклады Академии Наук СССР. – 1965. – Т. 161, № 6. – С. 1278 – 1281.
3. Граневая характеристика выпуклых множеств; экстремальные элементы/ Д. П. Мильман // Труды Московского математического общества. – 1970. – Т. 22. – С. 63 – 126.

Література:

1. Вчені вузів Одеси: Біобібліографічний довідник. Природничі науки. – Вип. II. 1946 – 2010. – Ч. 2. Математики. Механіки/ Упорядник І. Е. Рікун. – Одеса: ОННБ, 2010. – С. 153 – 156.

Місуно

Аркадій Васильович

Філософ

А. В. Місуно народився 25 грудня 1941 року в Мінській області.

У 1968 році закінчив Київський державний університет імені Т. Г. Шевченка.

З 1968 року викладав у Білоцерківському сільсько-господарському інституті.

В 1980 – 1994 роках працював доцентом кафедр філософії, наукового комунізму, завідувачем кафедр наукового комунізму, політології та української культури, політології і права Дніпропетровського інженерно-будівельного інституту.

У 1990 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора філософських наук. В 1991 році присвоєно вчене звання професора.

З 1994 року викладав в Одеському політехнічному університеті, обіймав посади завідувача кафедр методології науки та інженерної діяльності, кафедри філософії та методології науки, професора кафедри соціології та психології.

У 2008 – 2012 роках працював професором кафедри філософії та соціології Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Основні напрями наукової діяльності: філософсько-методичні проблеми комплексного підходу до формування цілісної людини; становлення й розвиток української національної культури. Опублікував понад 80 наукових праць. Входив до складу Спеціалізованої вченої ради із захисту кандидатських та докторських дисертацій з філософії.

Був обраний академіком Української Академії оригінальних ідей, академіком Української Академії політичних наук.

Помер 19 травня 2012 року в Одесі.

Праці:

1. Майбутня Європа як геополітична цілісність/ А. В. Місуно //Демократическое действие (Одесса). – 1995. – № 2. – С. 12 - 13.
2. Філософські підходи до освіти в умовах трансформації/ А. В. Місуно// Перспективи. – 2007. – № 2. – С. 43 – 46.

Література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. – Одеса: Фаворит, 2007. – С. 167 - 168.
2. Енциклопедія Сучасної України. – Т. 21. – К.: ІЕД НАНУ, 2019.

Мороз

Ігор Вікторович

Педагог

І. В. Мороз народився в 1961 році в Одесі.

У 1983 році закінчив факультет фізичного виховання Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

Працював методистом, викладачем, тренером у Добровільному спортивному товаристві «Авангард».

В 1986 році був зарахований на посаду викладача кафедри гімнастики Одеського педагогічного інституту. У 1988 – 1991 роках навчався в аспірантурі.

У 1994 році захистив дисертацію «Особливості застосування засобів наочності у фізичному вихованні дітей дошкільного віку з вадами зору» на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. В 2002 році присвоєно вчене звання доцента.

В 2000 – 2003 роках обіймав посаду завідувача кафедри гімнастики Південноукраїнського державного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

З 2005 року завідує кафедрою фізичного виховання і спорту Національного університету «Одеська юридична академія».

Є майстром спорту зі спортивної гімнастики.

Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України.

Праці:

1. Методичні основи і концепції процесу навчання: Навчальний посібник. – Одеса: Вид. Букаєв В. В., 2012. – 154 с.
2. Физическая подготовка в профессиональной деятельности будущих юристов/ И. В. Мороз// Психологические, педагогические и медико-биологические аспекты физического воспитания и спорта: Материалы VI международной научно-практической конференции. – Одесса: НУОЮА, 2015. – С. 168 – 171.
3. Спеціальні фізичні вправи для корекції та укріплення опорно-рухового апарату: Методичний посібник/І. В. Мороз, Ю. В. Павлов, М. О.Фідірко. – Одеса: НУОЮА, 2017– 116 с.

Джерела та література:

1. Бібліографічний покажчик наукових праць професорсько-викладацького складу та асистентів. – Ч. 1.// Науковий вісник Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського. – 2004. – № 1 – 2. – С. 186.
2. Мороз І. В.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Нагорна

Галина Олексіївна

Педагог

Г. О. Нагорна народилася 25 жовтня 1955 року в Одесі.

У 1978 році закінчила Одеську державну консерваторію імені А. В. Нежданової.

В 1977 – 1980 роках викладала в Одеському культурно-просвітницькому училищі.

Протягом 1980 – 1998 років працювала на кафедрі педагогіки Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського, обіймаючи посади викладача, старшого викладача, доцента, професора.

У 1983 році захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук, а в 1986 році присвоєно вчене звання доцента.

В 1995 році захистила дисертацію й здобула науковий ступінь доктора педагогічних наук. У 1997 році присвоєно вчене звання професора.

У 1998 – 2002 роках була завідувачем кафедри соціальної педагогіки і психології Південноукраїнського державного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Згодом перейшла до Одеської державної музичної академії імені А. В. Нежданової на посаду професора кафедри теорії музики і композиції.

Праці:

1. Теоретико-методологічні основи дослідження мислення особистості у процесі професійної підготовки музиканта-педагога / Г. О. Нагорна // Актуальні проблеми соціології, психології, педагогіки. – 2012. – № 17. – С. 205 - 211.
2. Формування професійного мислення у студентів вищих педагогічних навчальних закладів у процесі педагогічного тренінгу як умова досягнення педагогічної розумності особистості / Г. О. Нагорна // Актуальні проблеми соціології, психології, педагогіки. – 2014. – № 4. – С. 204 - 213.
3. Концептуальні основи дослідження і формування професійного мислення педагога / Г. О. Нагорна // Актуальні проблеми соціології, психології, педагогіки. – 2015. – № 3(2). – С. 58 - 67.
4. Дослідницька діяльність як фактор формування музичного мислення особистості / Г. Нагорна // Педагогічна освіта: теорія і практика. Психологія. Педагогіка. – 2018. – № 30. – С. 46 - 52.

Джерела та література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 172.
2. Нагорна Г. О.: Особова справа // Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Нестеренко

Вікторія Володимирівна

Педагог

В. В. Нестеренко народилася 6 лютого 1973 року в Одесі.

У 1995 році закінчила факультет фізичного виховання Південноукраїнського педагогічного університету імені К. Д. Ушинського, в якому працювала з 2000 року. Пройшла шлях від лаборанта до професора кафедри дошкільної педагогіки.

В 2003 році захистила дисертацію «Підготовка майбутніх педагогів до виховання у дошкільників навичок здорового способу життя» на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. У 2007 році присвоєно вчене звання доцента.

У 2013 році захистила дисертацію «Теоретико-методологічні засади підготовки майбутніх фахівців дошкільної освіти в системі заочного навчання» з присудженням наукового ступеня доктора педагогічних наук. В 2015 році присвоєно вчене звання професора.

Вивчала питання якості професійної підготовки майбутніх педагогів дошкільної освіти, методики виховання у дітей здорового способу життя.

Керувала аспірантурою, входила до складу Спеціалізованої вченої ради з захисту кандидатських і докторських дисертацій з педагогіки, була заступником головного редактора «Наукового вісника Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського».

Померла 5 травня 2018 року в Одесі.

Праці:

1. Підготовка вихователів дошкільних закладів до валеологічного виховання дітей/ В. В. Нестеренко. – Одеса: ПДПУ, 2007. – 166 с.
2. Теорія та технологія валеологічної освіти дошкільників: навчальна програма / В. В. Нестеренко. – Одеса: ПДПУ, 2008. – 20с.
3. Специфіка заочної форми навчання і суб'єктів її освітнього процесу / В. В. Нестеренко // Наука і освіта. – 2011. – № 6. – С. 167 - 170.
4. Професійна підготовка майбутніх фахівців дошкільної освіти в системі заочного навчання: теоретико-методологічний аспект /В. В. Нестеренко. – Одеса: Вид-во ТОВ «Лерадрук», 2012. — 219 с.
5. Проблема виховання у дошкільників навичок здорового способу життя / В. В. Несторенко.// Наука і освіта. – 2015. – № 9. – С. 138 – 143.
6. Особливості розвитку пізнавального інтересу в дошкільників засобами ІКТ/ В. В. Несторенко. // Науковий вісник Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського. – 2017. – № 5(118). – С. 71 – 75.

Джерела:

1. Нестеренко В. В.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Нестеров

Михайло Миколайович

Мовознавець

М. М. Нестеров народився 25 листопада 1934 року у Брянській області (РФ).

У 1960 році закінчив філологічний факультет Московського державного університету імені М. В. Ломоносова.

В 1960 – 1962 роках працював у редакціях газет Ставропольського краю; у 1962 – 1964 роках вчителював у Краснодарському краю; в 1964 – 1967 роках навчався в аспірантурі.

У 1967 – 1970 роках викладав у Новозибковському педагогічному інституті Брянської області.

В 1969 році захистив дисертацію «Мова та стиль роману Ю. Тинянова «Пушкін» на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук. У 1974 році присвоєно вчене звання доцента.

У 1970 – 1974 роках працював доцентом в Курському педагогічному інституті, а у 1974 – 1980 роках завідував кафедрою російської мови в Миколаївському педагогічному інституті.

В 1980 – 1983 роках обіймав посаду завідувача кафедри російської, української мови та літератури Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

У 1982 році захистив дисертацію «Мова документів як стильоутворююча категорія в російському радянському історичному романі» і здобув науковий ступінь доктора філологічних наук.

В подальшому працював в Армавірському педагогічному інституті.

Праці:

1. Мастер портрета (о языке и стиле О. Форш)/ М. Н. Нестеров// Русская речь. – 1973. – № 3. – С. 30 – 35.
2. Знаком народного говора/ М. Н. Нестеров// Русская речь. – 1975. – № 2. – С. 62 – 67.
3. Язык русского советского исторического романа/ М. Н. Нестеров. – К.: Вища школа, 1978. – 191 с.

Джерела та література:

1. Нестеров М. Н.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.
2. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирев та ін. – Одеса: Фаворит, 2007. – С. 173.

Никифоров

Порфирій Іванович

Педагог, тренер

П. І. Никифоров народився 26 лютого 1910 року у Феодосії.

В 1936 році закінчив Ленінградський державний інститут фізичної культури.

У 1936 – 1941 роках викладав в Одеському державному педагогічному інституті.

В 1941 – 1945 роках перебував у лавах Червоної Армії. Бойовий офіцер, закінчив війну командиром батальйону.

У 1946 – 1950 роках завідував кафедрою фізичного виховання Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського. Одночасно в 1948 – 1950 роках був деканом факультету фізичного виховання та спорту.

В 1950 – 1954 роках викладав в Одеському гідротехнічному інституті, в 1954 – 1957 роках – в Одеському гідрометеорологічному інституті.

З 1957 року викладав в Одеському педагогічному інституті, обіймав посаду старшого викладача кафедри спорту. В 1971 – 1972 роках виконував обов'язки доцента.

До 1958 року був державним тренером з легкої атлетики при Одеському міському комітеті з фізичної культури та спорту.

В 1959 році присвоєно звання заслуженого тренера СРСР.

Підготував 15 майстрів спорту. Сім разів його учні ставали чемпіонами України з легкої атлетики. Євген Вансович був призером чемпіонату СРСР, учасником XV Олімпійських ігор.

Нагороджений орденами Червоного Прапора, Олександра Невського, Вітчизняної війни 1 ступеня, медалями «За оборону Одеси», «За оборону Кавказу», «За взяття Кенігсбергу».

У 1972 році вийшов на пенсію за станом здоров'я.

В Одесі проводяться змагання з легкої атлетики серед вищих навчальних закладів, присвячені пам'яті П. І. Никифорова та О. І. Ус.

Джерела та література:

1. Никифоров П. І.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.
2. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 67.

Новіков

Юрій Семенович

Лінгвіст

Ю. С. Новіков народився 30 січня 1925 року в місті Шостка на Сумщині.

З 1943 року перебував у лавах Червоної Армії. Воював у складі частин 1-го Білоруського фронту. Брав участь у визволенні Білорусії, Польщі, штурмі Берліна.

У 1951 році закінчив Київський педагогічний інститут іноземних мов.

До 1962 року викладав у вищих навчальних закладах Львова, Білої Церкви, навчався в аспірантурі.

У 1962 – 1971 роках працював в Одеському державному університеті імені І. І. Мечникова, обіймаючи посади старшого викладача, доцента, завідувача кафедри іноземних мов.

В 1965 році захистив дисертацію «Реалістична майстерність Шекспіра в індивідуалізації мови персонажів трагедії «Король Лір» на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук. У 1974 році присвоєно вчене звання доцента.

У 1971 – 1974 роках викладав у Калінінградському державному університеті, а в 1974 – 1979 роках – в Одеському технологічному інституті холодительної промисловості.

З вересня 1979 року до серпня 1990 року завідував кафедрою іноземних мов Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

В 1990 – 2001 роках обіймав посаду доцента кафедри іноземних мов, а у 2001 – 2002 роках – посаду доцента кафедри германської філології Південноукраїнського державного педагогічного університету.

Нагороджений орденами Вітчизняної війни 2 ступеня, Червоної Зірки, медалями.

Помер в Одесі.

Праці:

1. Состав речи шута в трагедии Шекспира «Король Лир»/ Ю. С. Новиков// Иноземна філологія: збірник. – Вип. 1. – Львів, 1964.
2. Наблюдения над развитием мастерства Шекспира в использовании словоповтора/ Ю. С. Новиков// Иноземна філологія: збірник. – Вип. 18. – Львів, 1969.

Джерела та література:

1. Память огненных лет: О выпускниках, студентах и сотрудниках института – участниках Великой Отечественной войны/ ОГПИ им. К. Д. Ушинського; Авт.-сост.: К. Б. Бабенко, К. А. Бондаренко, В. Г. Орищенко. – Одесса: Маяк, 1990. – С. 86 – 87.
2. Новиков Ю. С.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Овчарек

Олександр Мойсейович

Педагог

О. М. Овчарек народився у жовтні 1934 року в Миколаєві.

В 1956 році закінчив факультет фізичного виховання Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

Викладав в Одеському інституті інженерів морського флоту, працював в учбово-спортивному комбінаті Одеської обласної ради спортивного товариства «Авангард».

Протягом 1965 – 1980 років обіймав посади асистента, старшого викладача кафедри спорту Одеського державного педагогічного інституту. У 1980 – 1994 роках завідував кафедрою спортивних ігор.

У 1994 – 2019 роках був доцентом, приват-професором кафедри спортивних ігор Південноукраїнського педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

В 1977 році захистив дисертацію «Експериментальне обґрунтування методики вдосконалення групових нападних дій у волейболі» на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. В 1982 році присвоєно вчене звання доцента, а у 2004 році – вчене звання приват-професора.

Займався питаннями методики тренування та методики викладання волейболу.

У 2019 році вийшов на пенсію.

Праці:

1. Техніко-теоретична структура ігрової діяльності у сучасному волейболі/ О. М. Овчарек// Науковий вісник Південноукраїнського державного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського. – 2007. – Ювілейний випуск. – С. 133 – 146.
2. Адаптаційні можливості дітей та молоді/А. М. Овчарек, Є. Малая// Матеріали ІХ міжнародної науково-практичної конференції. – Ч. 2. – Одеса: ПНПУ, 2012. – С. 237 – 241.

Джерела та література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє./ О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 120.
2. Овчарек О. М.: Особова справа. // Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Оганезова-Григоренко

Ольга Вадимівна

Співачка

О. В. Оганезова-Григоренко народилася 5 лютого 1970 року в Одесі.

В 1993 році закінчила вокально-хоровий факультет Одеської державної консерваторії імені А. В. Нежданової.

У 1991 – 1995 роках була солісткою-вокалісткою Одеського муніципального шоу-театру «Рішел'є».

З 1995 року працює в Одеському академічному театрі музичної комедії імені М. Г. Водяного.

Протягом 2002 – 2012 років викладала естрадний спів в інституті мистецтв Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

З 2006 року працює на кафедрі сольного співу Одеської національної музичної академії імені А. В. Нежданової.

У 2009 році захистила дисертацію «Формування професійного менталітету майбутніх вокалістів у процесі фахової підготовки» і здобула науковий ступінь кандидата педагогічних наук. В 2011 році присвоєно вчене звання доцента.

Є лауреатом конкурсу артистів оперети (1996 р.), конкурсу вокалістів «Мистецтво ХХІ століття» (2003 р.).

В 2018 році захистила дисертацію «Автопоезіс артиста мюзиклу як творчий феномен та предмет музикознавчого дискурсу» на здобуття наукового ступеня доктора мистецтвознавства.

З 2018 року обіймає посади професора, проректора з навчальної та науково-педагогічної роботи Одеської національної музичної академії імені А. В. Нежданової.

Нагороджена орденом Княгині Ольги III ступеня (2004 р.), присвоєно почесне звання народної артистки України (2009 р.).

Праці:

1. Формування професійного менталітету майбутніх вокалістів у процесі фахової підготовки: Автореферат дисертації... кандидата педагогічних наук / О. В. Оганезова-Григоренко. – Одеса: ПНПУ, 2009. – 20 с.
2. Творческая индивидуальность артиста мюзикла – как структурированная автопоезная система/ О. В. Оганезова-Григоренко.// Музичне мистецтво і культура. – 2013. – № 18. – С. 218 – 227.
3. Професійні здібності та загальна обдарованість як сегменти автопоезної системи – актор мюзиклу/ О. В. Оганезова-Григоренко.// Київське музикознавство. – 2014. – № 48. – С. 61 – 71.
4. Деякі інноваційні методології вокально-виконавського мистецтва/ О. В. Оганезова-Григоренко.// Культурологія. Філологія. Музикознавство. – 2016. – № 1. – С. 159 – 163.

Джерела та література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє/ О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. – Одеса: Фаворит, 2007. – С. 127.
2. Оганезова О. В.: Особова справа //Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Орлов

Сергій Антонович

Математик

С. А Орлов народився в 1912 році в Одесі.

У 1939 році закінчив фізико-математичний факультет Одеського державного університету.

В 1939 – 1946 роках перебував у лавах Червоної Армії. Воював у складі частин Західного, Брянського, Південно-Західного, Донського, Сталінградського, 2-го Українського фронтів.

У 1946 – 1949 роках навчався в аспірантурі в Одеському інституті інженерів морського флоту. Там до 1952 року працював асистентом кафедри вищої математики.

В 1953 році захистив дисертацію і здобув науковий ступінь кандидата фізико-математичних наук. У 1954 році присвоєно вчене звання доцента.

Протягом 1953 – 1978 років працював в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського, обіймаючи посаду доцента кафедр математики, вищої математики, математичного аналізу.

Нагороджений орденами Вітчизняної Війни 2 ступеня, Червоної Зірки, медалями.

Помер у 1986 році в Одесі.

Джерела та література:

1. Память огненных лет: О выпускниках, студентах и сотрудниках института – участниках Великой Отечественной войны/ ОГПИ им. К. Д. Ушинського; Авт.-сост.: К. Б. Бабенко, К. А. Бондаренко, В. Г. Орищенко. – Одесса: Маяк, 1990. – С. 88.
2. Орлов С, А.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського

Орнес

Зіновій Веніамінович

Педагог

З. В. Орнес народився 23 жовтня 1922 року в Одесі.

Протягом 1939 – 1946 років перебував у лавах Червоної Армії. В 1941 році закінчив Ризьке піхотне училище. Воював у складі 157 стрілецької дивізії.

З 1949 року тренував баскетбольні команди інституту, збірну команду області.

У 1952 році закінчив факультет фізичного виховання і спорту Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського, в якому працював до 1996 року на кафедрі фізичного виховання. В 1967 – 1991 роках обіймав посаду завідувача кафедри.

В 1984 році присвоєно вчене звання доцента.

Нагороджений орденами Червоної Зірки, Вітчизняної війни 2 ступеня, медалями «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.», А. С. Макаренка та іншими. Відмінник освіти СРСР.

Література:

1. Память огненных лет: О выпускниках, студентах и сотрудниках института – учасниках Великой Отечественной войны/ ОГПИ им. К. Д. Ушинського; Авт.-сост.: К. Б. Бабенко, К. А. Бондаренко, В. Г. Орищенко. – Одесса: Маяк, 1990. – С. 88 – 89.
2. Орнес З. В.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Палига

Віталій Діомидович

Педагог

В. Д. Палига народився 4 травня 1927 року у Проскурові (нині м. Хмельницький).

У 1946 році закінчив Дніпропетровський технікум фізичної культури. В 1946 – 1948 роках навчався у школі тренерів при Київському інституті фізичної культури. Вчителював у Проскурові.

В 1952 році закінчив Київський інститут фізичної культури.

У 1949 – 1960 роках викладав у Кам'янець-Подільському педагогічному інституті, в 1954 – 1960 роках завідував кафедрою теорії і методики фізичного виховання.

В 1960 році був прийнятий на посаду викладача кафедри гімнастики Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

У 1966 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. У 1970 році присвоєно вчене звання доцента.

В 1971 – 1977 роках працював завідувачем кафедри та деканом факультету фізичного виховання Луцького педагогічного інституту.

У 1977 році повернувся до Одеського педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського на посаду завідувача кафедри гімнастики.

Протягом 1981 – 1985 років був деканом факультету фізичного виховання та одночасно з 1982 року – завідувачем кафедри гімнастики.

В 1983 році присвоєно вчене звання професора.

У 1985 – 1987 роках перебував у відрядженні у Монгольській Народній Республіці.

В 1987 – 1989 роках знову очолював факультет фізичного виховання Одеського педагогічного інституту. У 1989 – 1993 роках обіймав посаду завідувача кафедри гімнастики, у 1993 – 1994 роках – посаду професора.

Вивчав питання методики викладання гімнастики, підготовки спортсменів-гімнастів. Займався тренерською роботою.

Нагороджений медаллю «За трудову доблесть», знаком «Відмінник народної освіти УРСР»

Помер 19 червня 1994 року в Одесі.

Праці:

1. Гімнастика. Навчальний посібник для студентів факультетів фізичного виховання педагогічних інститутів. / А. А. Жалій, В. Д. Палига. – К.: Вища школа, 1975. – 387 с.
2. Гимнастика: Учебное пособие для студентов факультетов физического воспитания педагогических институтов/ В. Д. Палыга. – М.: Просвещение. – 1982. – 288 с.

Джерела та література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє./ О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 69, 118 – 119.
2. Палига В. Д.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Петринський

Микола Миколайович

Історик

М. М. Петринський народився 17(29) грудня 1890 року в Одесі.

Навчався на історико-філологічному факультеті Новоросійського університету. У 1920 – 1921 роках був професорським стипендіатом кафедри російської історії Одеського гуманітарно-суспільного інституту, а у 1921 – 1922 роках – аспірантом Одеського інституту народної освіти.

У 1920-х роках вчителював та працював в Одеській центральній науковій бібліотеці.

В 1930 – 1933 роках обіймав посаду доцента в Одеському інституті соціального виховання, а у 1933 – 1938 роках – в Одеському педагогічному інституті. Одночасно у 1934 – 1938 роках викладав в Одеському державному університеті, в Одеському філіалі Харківського бібліотечного інституту.

Сферою наукових інтересів були історія революційних рухів та історичної науки на початку ХХ століття, декабристознавство, бібліографістика.

28 лютого 1938 року був заарештований, а 31 березня 1938 року – засуджений до страти за контрреволюційну діяльність. Розстріляний 19 квітня 1938 року. Реабілітований 30 листопада 1956 року.

Праці:

1. Матеріали до історії жовтневих подій в Одесі (Архів комісара тимчасового уряду) / М. М. Петринський // Праці Одеської центральної наукової бібліотеки. – 1927. – № 1. – С. 79 – 117.
2. Центральна наукова бібліотека м. Одеси/М. М. Петринський// Записки Українського бібліографічного товариства в Одесі. – Ч. 2/3. – 1929. – С. 136 – 138.
3. Бібліографія революційного руху в Одесі (1820 – 1920)/ упоряд: М. М. Петринський, М. В. Рапопорт, В. В. Стратен та ін. – Одеса, 1933. – 212 с.

Література:

1. Смирнов В. А. Реквием ХХ века: в 5-ти ч. – Ч. 1. – Изд. второе доп. и испр. – Одесса: Астропринт, 2009. – С. 131 – 146.
2. Одеські історики. Енциклопедичне видання. – Т. 1 (початок ХІХ – середина ХХ ст.). – Одеса: Друкарський дім, 2009. – С. 295 – 197.

Плотніков

Андрій Вікторович

Математик

А. В. Плотніков народився 13 вересня 1962 року в Одесі.

У 1984 році закінчив механіко-математичний факультет Одеського державного університету імені І. І Мечникова, а у 1987 році – аспірантуру.

В 1988 році у Харківському університеті захистив дисертацію «Дослідження диференціальних рівнянь з багатозначною правою частиною» на здобуття наукового ступеня кандидата фізико-математичних наук.

У 1988 – 1996 роках працював в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського, обіймаючи посади старшого викладача, доцента, професора кафедри математичного аналізу.

В 1995 році в Інституті математики Національної Академії наук України захистив дисертацію «Дослідження деяких диференціальних рівнянь з багатозначною правою частиною» і здобув науковий ступінь доктора фізико-математичних наук. У 2004 році присвоєно вчене звання професора.

У 1996 році очолив кафедру прикладної та обчислювальної математики і систем автоматизації проектних робіт Одеської державної академії будівництва та архітектури. З 2006 року є професором кафедри економічної кібернетики Одеського національного університету імені І. І. Мечникова.

До кола наукових інтересів належать теорія диференціальних рівнянь з багатозначною правою частиною, теорія оптимального управління, асимптотичні методи, теорія керування в умовах невизначеності.

Нагороджений Грамотою Верховної Ради України, нагрудним знаком «Петро Могила».

Праці:

1. Усреднение дифференциальных включений с производной Хукухары/ А. В. Плотников// Український математичний журнал. – 1989. – Т. 41, № 1. – С. 121 – 125.
2. Компактность множества достижимости управляемого дифференциального включения в частных производных/ А. В. Плотников// Дифференциальные уравнения. – 1991. – Т. 27, № 3. – С. 526 – 530.
3. Одно свойство множества достижимости управляемого дифференциального включения/А. В. Плотников// Известия высших учебных заведений. Математика. – 1993. – № 11. – С. 35 – 39.
4. Некоторые свойства решений интегро-дифференциальных включений/ А. В. Плотников// Дифференциальные уравнения. 2002. – Т. 38, № 9. – С. 1214 – 1217.

Література:

1. Вчені вузів Одеси: Біобібліографічний довідник. Природничі науки. – Вип. II. 1946 – 2010. – Ч. 2. Математики. Механіки/ Упорядник І. Е. Рікун. – Одеса: ОННБ, 2010. – С. 184 – 188.

Плотнічер

Софія Яківна

Фізик

С. Я. Плотнічер народилася в 1919 році в Одесі.

У 1940 році закінчила фізико-математичний факультет Одеського державного університету, а у 1946 році – аспірантуру.

В роки нацистської навали вчителювала в евакуації, працювала як вільнонаймана у шпиталях Воронежського та 1-го Українського фронтів.

У 1946 – 1952 роках викладала в Одеському учительському інституті, обіймаючи посади старшого викладача, доцента, завідувача кафедри фізики.

В 1949 році захистила дисертацію «Про абсорбцію фотохімічно забарвленого бромистого срібла» та здобула науковий ступінь кандидата фізико-математичних наук. У 1954 році присвоєно вчене звання доцента.

Протягом 1953 – 1977 років працювала на кафедрі фізики Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

Нагороджена медаллю «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.».

Праці:

1. Спектр поглощения фотохимически окрашенных бромосеребряных эмульсий/ С. Я. Плотничер// Труды Одеського государственного университета им. И. И. Мечникова. – 1951. – Т. XIII (69). – С. 27 - 32.
2. Природа центров фотохимической окраски/ С. Я. Плотничер, Е. А. Нестеровская// Природа. – 1952. – № 2. С. 67 – 72.

Джерела та література:

1. Память огненных лет: О выпускниках, студентах и сотрудниках института – учасниках Великой Отечественной гойны/ ОГПИ им. К. Д. Ушинського; Авт.-сост.: К. Б. Бабенко, К. А. Бондаренко, В. Г. Орищенко. – Одесса: Маяк, 1990. – С. 92.
2. Плотнічер С. Я.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Породко Федір Михайлович

Ботанік, фізіолог рослин

Ф. М. Породко народився у 1877 році в Седлецькій губернії.

У 1903 році закінчив природниче відділення фізико-математичного факультету Варшавського університету.

В 1904 – 1907 роках працював асистентом ботанічної лабораторії Новоросійського університету, а з 1907 року після складання магістерського іспиту – приват-доцентом ботаніки.

Знайомився з роботою ботанічного інституту Лейпцигу, біологічного інституту Відня, ботанічних інститутів Норвегії та Швеції.

У 1911 році захистив магістерську дисертацію, а у 1916 році – докторську дисертацію.

З 1916 року працював професором і завідувачем кафедри анатомії і фізіології рослин Новоросійського університету, професором Одеського інституту народної освіти, професором анатомії і фізіології рослин Одеського педагогічного інституту, завідувачем відділу фізіології рослин Одеського ботанічного саду. Одночасно у 1920 – 1930 роках за сумісництвом викладав в одеських вищих навчальних закладах.

У роки нацистської навали разом з Одеським університетом перебував в евакуації.

В 1944 – 1948 роках виконував обов'язки декана біологічного факультету Одеського державного університету імені І. І. Мечникова.

Підготував 15 кандидатів і докторів наук.

Є автором 50 опублікованих наукових праць.

Нагороджений орденом «Знак Пошани», медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941- 1945 рр.».

Помер 2 липня 1948 року в Одесі.

Праці:

1. Курс анатомии растений /Ф. М. Породко. – Одесса, 1908. – 203 с.
2. Хемотропизм корней: Ч. 1- 2 / Ф.М. Породко. – Одесса: Коммерч. тип. Б. Сапожникова, 1910 - 1915. – 2 т.
3. Химия семян / Ф. М. Породко. – Одесса, 1923. – 61 с.
4. Вплив соків і екстрактів рослин на проростання насіння/ Ф. М. Породко //Праці Одеського державного університету. Збірник біологічного факультету. – 1948. – Т. 2 (53), вип. 1. – С. 15 – 27.

Література:

1. Професори Одеського (Новоросійського) університету: Біографічний Словник. – Т. 3: К – П. – 2-ге вид., доп./ Відп. ред. В. А. Сминтина. – Одеса: Астропринт, 2005. – С. 535 – 538.

Прендель

Олександр Ромулович

Зоолог

О. Р. Прендель народився 28 березня 1888 року в Одесі в родині професора Р. О. Пренделя.

В 1910 році закінчив природниче відділення фізико-математичного факультету Новоросійського університету. Був залишений на кафедрі зоології та порівняльної анатомії для підготовки до професорського звання, де і працював з 1912 року.

У 1922 – 1930 роках викладав в Одеському медичному інституті.

В 1924 – 1930 роках був співробітником науково-дослідної кафедри біології Одеського інституту народної освіти.

У 1932 – 1941 роках працював в Одеському фармацевтичному інституті, завідував кафедрою зоології і паразитології.

З 1933 року був доцентом, а з 1936 року – професором Одеського державного університету, в 1944 – 1964 роках – завідувачем кафедри гідробіології. В 1947 – 1948 роках працював в Одеському вчительському інституті.

В 1936 році за сукупністю робіт присуджений науковий ступінь кандидата біологічних наук та присвоєно вчене звання професора.

Вивчав біологію і екологію п'явок, губок, гельмінтів, малярійного та інших комарів на Півдні України, в Криму, в Молдавії. Багато уваги приділяв зоопаразитології. Зібрав бібліографічні матеріали до історії вивчення павука-каракурта. Досліджував вплив забруднення на гідробіологічний режим Хаджибейського лиману, вивчав санітарно-гідробіологічний стан питної води Одеського водопроводу.

Є автором 75 наукових праць, біля 200 бібліографічних статей у реферативному журналі.

Помер 8 січня 1970 року в Одесі.

Праці:

1. Ядовитый паук каракурт в Одессе (*Latrodectus tredecimguttatus* Rossi)/ А. Р. Прендель // Зоологический журнал. – 1953. – Т. 32, № 5. – С. 470 – 480.
2. Кровососущие комары Николаевской области и некоторых смежных территорий/ А. Р. Прендель, С. С. Анцибол, Г. А. Коренчевская// Вестник зоологи. – 1967. – № 4. – С. 71 – 73.

Література:

1. Професори Одеського (Новоросійського) університету: Біографічний словник. – Т. 3: К – П. – 2-ге вид., доп./ Відп. ред. В. А. Сминтина. – Одеса: Астропринт, 2005. – С. 551 – 555.

Редько
Григорій Бецалевич

Педагог

Г. Б. Редько народився 4 жовтня 1934 року в Києві.

В 1956 році закінчив Гомельський державний педагогічний інститут імені В. П. Чкалова.

До 1967 року працював вчителем фізики одеської середньої школи № 107.

У 1967 – 1999 роках викладав в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського. Пройшов шлях від старшого викладача кафедри педагогіки і психології до професора кафедри методики викладання фізики і технічних засобів навчання. З 1989 року обіймав посаду завідувача кафедри методики фізики та ТЗН.

В 1968 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. У 1971 році присвоєно вчене звання доцента, а у 1991 році – вчене звання професора.

Вивчав питання методики підготовки вчителів фізики, методики викладання фізики у загальноосвітній школі.

У 1990 році нагороджений срібною медаллю Виставки досягнень народного господарства (ВДНГ) СРСР.

Праці:

1. Аналогії в курсі фізики середньої школи: Посібник для вчителів / Г. Б. Редько. – К.: Радянська школа, 1980. – 56 с.
2. Зауваження з приводу підготовки вчителів фізики / Г. Б. Редько, Г. В. Толпекіна // Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Серія 5 : Педагогічні науки: реалії та перспективи: – 2017. – Вип. 57. – С. 151 - 155.

Джерела та література:

2. Редько Г. Б.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.
2. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирев та ін. – Одеса: Фаворит, 2007. – С. 86, 87.

Романчук

Олександр Петрович

Медик

О. П. Романчук народився 3 травня 1971 року на Житомирщині.

В 1995 році закінчив Одеський медичний інститут імені М. І. Пирогова. Працював лікарем спортивної медицини і лікувальної фізкультури Одеського обласного лікарсько-фізкультурного диспансеру.

У 2000 році захистив дисертацію «Експрес-оцінка адаптаційних зрушень в організмі спортсменів, які займаються ациклічними видами спорту» на здобуття наукового ступеня кандидата медичних наук.

Працював завідувачем кабінету функціональної діагностики санаторію імені В. П. Чкалова в Одесі.

З 2002 року працював доцентом кафедри дефектології та фізичної реабілітації Південноукраїнського державного педагогічного університету. Одночасно в 2004 – 2008 роках був методистом науково-методичної групи футбольного клубу «Чорноморець».

В 2007 році захистив дисертацію «Санопитування: об'єктивна експертиза функціональної достатності організму в умовах спортивного удосконалення» і здобув науковий ступінь доктора медичних наук. Згодом присвоєно вчене звання професора.

До 2016 року завідував кафедрою теорії і методики фізичного виховання, лікувальної фізкультури і спортивної медицини Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Перейшов до Міжнародного гуманітарного університету (м. Одеса), де очолює кафедру загально-медичних наук.

Вивчає питання поліфункціональних механізмів збереження стану здоров'я та розвитку окремих захворювань при занятті фізичною культурою і спортом.

Є автором понад 200 наукових праць.

Праці:

1. Інноваційні підходи до лікарсько-педагогічних спостережень за особами, що займаються фізичною культурою/О. П. Романчук, В. В. Пісарук, В. В. Подгорная. // Наука і освіта. – 2012. – № 8. – С. 140 - 143.
2. Вегетативні критерії фізичної працездатності / О. П. Романчук. // Наука і освіта. – 2013. – № 4. – С. 196 - 199.
3. Психологические, педагогические и медико-биологические аспекты физического воспитания: монография /под ред. А. П. Романчука, И. В. Мороза. – Одесса : Юридична література, 2014. – 217 с.
4. Проблемы оздоровительной физической культуры и физической реабилитации: монография /под ред. А. П. Романчука, В. В. Клапчука. – Одесса : Букаев Вадим Викторович, 2015. – 251 с.
5. Особливості організації сенсомоторної функції веслувальників з

урахуванням рівня спортивної майстерності / О. П. Романчук, М. М. Глущенко, Є. П. Петров. // Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. Серія: Педагогічні науки. – 2015. – Вип. 1(129). – С. 230 - 234.

Джерела:

1. Романчук О. П. Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Ружейніков

Віктор Тимофійович

Педагог

В. Т. Ружейніков народився у 1908 році на хуторі Лозкий області Війська Донського.

У 1930 році закінчив літературно-лінгвістичне відділення педагогічного факультету Ростовського державного університету, а у 1936 році – аспірантуру.

В 1941 – 1945 роках перебував у лавах Червоної Армії, воював у складі частин 2-ої Повітряної Армії. Учасник Параду Перемоги 24 червня 1945 року в Москві.

У повоєнний час викладав в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського. В Одеському педагогічному інституті іноземних мов завідував кафедрою педагогіки і психології.

В 1947 році захистив дисертацію «Кінофікований урок» на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. Згодом було присвоєно вчене звання доцента.

У 1960 – 1966 роках завідував кафедрою педагогіки Одеського державного університету імені І. І. Мечникова.

Вивчав історію педагогіки, шляхи активізації викладання педагогіки, використання технічних засобів навчання. Досліджував, як кіно і телебачення впливають на процес навчання. Є автором понад 30 опублікованих праць.

Нагороджений Орденом Червоної Зірки, медалями «За відвагу», «За бойові заслуги», «За оборону Кавказу», знаком «Відмінник народної освіти УРСР».

Помер в 1986 році в Одесі.

Праці:

1. Методика використання кіно на уроці/ В. Т. Ружейніков.// Наукові записки Одеського державного педагогічного інституту ім.

- К. Д. Ушинського. – 1947. – Т. VIII. – С. 177 – 190.
2. Ружейніков В. П. Використання телебачення у навчальних цілях/ В. П. Ружейніков.// Радянська школа. – 1959. – № 5. – С. 49 – 53.
 3. Методика підготовки і читання лекцій на педагогічні теми/ В. Т. Ружейніков. – К., 1963 . – 23 с.
 4. Применение технических средств в обучении/ В. Т. Ружейников. – Одесса, 1966. – 28 с.

Література:

1. Не забудемо, пам'ятаємо: співробітники ОНУ ім. І. І. Мечникова в роки Другої світової війни: інформаційне видання /гол. ред. І. М. Коваль. – Одеса: ОНУ, 2015. – С. 192 - 193.

Свердликовський Олександр Йосипович

Педагог

О. Й. Свердликовський народився у 1898 році в Кам'янець-Подільській губернії.

У 1918 – 1921 роках служив у Червоній Армії.

В 1926 році закінчив Академію комуністичного виховання імені Н. К. Крупської, а згодом Одеський інститут народної освіти.

У 1937 – 1941 роках викладав в Одеському педагогічному інституті, в 1938 – 1940 роках був заступником директора інституту.

В 1941 – 1944 роках перебував у лавах Червоної Армії, воював у складі частин 95 стрілецької дивізії.

Протягом 1944 – 1969 років працював в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського, викладав психологію.

В 1946 – 1948 роках був директором Одеського учительського інституту.

Нагороджений орденом Червоної Зірки і медалями.

Помер в 1982 році.

Праці:

1. Питання до формування пізнавальних інтересів учнів V – VIII класів у процесі їх навчання в школі/ Л. Д. Драголі, Т. М. Свідіна, О. Й. Свердликовський.// Наукові записки Одеського державного педагогічного інституту ім. К. Д. Ушинського. – 1957. – Т. XX: Наукові записки кафедри педагогіки і психології. – С. 269 – 286.

Література:

1. Память огненных лет: О выпускниках, студентах и сотрудниках

института – учасниках Великой Отечественной войны/ ОГПИ им.
К. Д. Ушинського; Авт.-сост.: К. Б. Бабенко, К. А. Бондаренко,
В. Г. Орищенко. – Одесса: Маяк, 1990. – С. 97 – 98.

Сербський

Георгій Петрович

Літературознавець

Г. П. Цаков - Сербський народився 16 серпня 1900 року в Одесі.

У 1925 році закінчив літературний факультет Одеського інституту народної освіти.

До 1928 року працював в обласному архіві, викладав у навчальних закладах Одеси, в тому числі на робітничому факультеті Одеського інституту народної освіти.

У 1930-х роках обіймав посаду професора в Одеському педагогічному інституті. Одночасно викладав в Одеському державному університеті.

В 1938 році захистив дисертацію «Два заслання Пушкіна» на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук. Згодом присвоєно вчене звання доцента.

Під час нацистської окупації Одеси викладав в Одеському університеті.

19 березня 1945 року був засуджений до 10 років позбавлення волі. У 1954 році був звільнений від покарання із зняттям судимості.

Протягом 15 років завідував кафедрою в педагогічному інституті м. Фергана (Узбецька РСР).

Вивчав творчість О. С. Пушкіна. Приймав участь у роботі Пушкінської комісії Одеського будинку вчених. Писав вірші.

З 1972 року проживав та працював у Києві.

Помер 11 вересня 1973 року. Реабілітований у серпні 1997 року.

Праці:

1. «Еще вчера буран могучий...»/Г. Сербский // Смирнов В. А. Реквием XX века: в 5-ти ч. – Ч. 1. – Изд. второе, доп и испр. – Одесса: Астропринт, 2009. – С. 209.

Література:

1. Смирнов В. А. Реквием XX века: в 5-ти ч. – Ч. 1. – Изд. второе, доп и испр. – Одесса: Астропринт, 2009. – С. 197 – 210.

Синельников
Євген Іванович

Фізіолог

Є. І. Синельников народився 28 листопада 1885 року в Москві.

У 1911 році закінчив медичний факультет Московського університету. Протягом року стажувався в галузі фізіології в Цюріху (Швейцарія).

В 1912 році почав працювати в лабораторії академіка І. П. Павлова в Інституті експериментальної медицини з умовних рефлексів. У 1913 році став працювати асистентом з фізіології в Новоолександрівському сільсько-господарському інституті.

У роки Першої світової війни працював у військовому шпиталі № 58.

В 1918 році переїхав до Одеси і став працювати на кафедрі нормальної фізіології університету.

У 1922 – 1930 роках викладав в Одеському інституті народної освіти, очолював кафедру фізіології, на якій проводилася науково-дослідна робота зі спостережень впливу вітамінізовів на утворення умовних рефлексів.

З 1933 року завідував кафедрою фізіології людини й тварин Одеського державного університету. Очолював фізіологічні лабораторії у Науково-дослідному інституті стоматології та Психоневрологічному інституті

Помер у 1951 році в Одесі.

Праці:

1. О моторной и секреторной функциях кишечника при голодании / Е. И. Синельников// Журнал науково-дослідних кафедр в Одесі. – 1924. – Т.1, № 6. – С. 1 – 5.
2. Новая методика изучения влияния изменений температуры крови на тепловые центры межучного мозга/ Е. И. Синельников// Физиологический журнал СССР. – Т. 17, № 2. – С. 354 – 360.

Література:

1. Професори Одеського (Новоросійського) університету: Біографічний словник. – Т. 4: Р – Я. – 2-е вид., доп./ Відп. ред. В. А. Сминтина. – Одеса: Астропринт, 2005. – С. 96 – 98.

Слешинський Орест Володимирович

Художник

О. В. Слешинський народився в 1930 році у Смоленську (Російська Федерація).

В 1953 році закінчив Одеське державне художнє училище імені М. Грекова, а в 1965 році – Ленінградський інститут живопису, скульптури та архітектури імені І. Ю. Рєпіна.

Протягом 1956 – 1975 років викладав в Одеському державному художньому училищі імені М. Грекова.

Брав участь у республіканських, всесоюзних та міжнародних виставках.

В 1970 році був прийнятий до Спілки художників України.

З 1990 року і до виходу на пенсію працював у Південноукраїнському державному педагогічному університеті імені К. Д. Ушинського. Обіймав посади викладача, доцента кафедри живопису та історії мистецтва.

У 1993 році присвоєно почесне звання «Заслужений художник України».

Твори зберігаються в Одеському художньому музеї, музеї сучасного мистецтва Одеси, приватних зібраннях в Україні та за кордоном.

Помер в Одесі у 2008 році.

Твори:

1. Пейзажи: «В Балаклаві», «Тираспольська площа», «Париж. Новий міст», «Дорога до моря», «Беріг Дофіновки».
2. Полотна: «Вино і фрукти», «Півонії», «Храм».
3. Натюрморти з апельсинами, сірим драпірування, з етруською маскою.

Джерела та література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 163.
2. Ars longa, vita brevis! / О. Тарасенко. // Образотворче мистецтво. — К., 2009. — № 1. — С. 34 – 35.
3. Це море не постаріє / А. Негатіна. // Образотворче мистецтво. — К., 2012. — № 1/2. — С. 80.

СОЛОМОНЮК Роман Єфремович

Фізик

Р. Є. Соломонюк народився у 1893 році в Балтському повіті Подільської губернії.

В 1908 – 1915 роках був вчителем церковно-приходської школи. Потім перебував на військовій службі.

У 1929 році закінчив Одеський інститут народної освіти, а у 1932 році – аспірантуру.

В 1930 – 1933 роках викладав на робітничому факультеті Одеського сільськогосподарського інституту.

У 1936 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата фізико-математичних наук. В 1937 році присвоєно вчене звання доцента.

В 1933 – 1943 роках працював на кафедрі фізики Одеського державного університету.

У 1944 – 1946 роках очолював кафедру фізики, а в 1952 – 1967 роках був деканом фізико-математичного факультету Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського. До 1974 року обіймав посаду доцента кафедри фізики.

В 1926 – 1927 роках та у 1948 – 1956 роках обирався депутатом Одеської міської ради.

Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.».

Джерела та література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 65, 93.
2. Соломанюк Р. Є.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Станков

Дмитро Іванович

Музикознавець

Д. І. Станков народився 21 листопада 1891 року в Одесі.

В 1929 році закінчив Одеський музично-театральний інститут.

У 1928 – 1941 роках викладав у музичних навчальних закладах Одеси.

Одночасно з середини 1930-х років викладав в Одеській консерваторії, розробив курс «Народна музична творчість».

Під час нацистської навали в 1941 – 1944 роках працював у музичній школі Червоної Армії у Ташкенті.

В 1945 – 1957 роках викладав в Одеській державній консерваторії імені А. В. Нежданової. Завідував кафедрою хорового диригування. В 1948/1949 навчальному році був деканом вокального факультету, а у 1949/1950 навчальному році – деканом оркестрового факультету. З 1956 року працював на кафедрі теорії та історії музики, викладав теоретичні дисципліни, історію музики та хорове диригування.

У 1951 році присвоєно вчене звання доцента.

В 1957 – 1960 роках викладав в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського, у 1958 – 1959 роках завідував кафедрою музики та співів.

Займався питаннями музичного фольклору. Створив каталог-картотеку збірників українських народних пісень. Приймав участь у формуванні систематичного історичного зведення відомостей про українських композиторів в енциклопедичних виданнях (статті про М. Балакірева, М. Лисенка, Д. Бортнянського, М. Драгоманова в першому виданні «Української радянської енциклопедії»).

Нагороджений медалями «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.».

Помер в 1963 році.

Джерела та література:

1. Станков Д. І.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.
2. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 62.

Старий

Ізраїль Борисович

Фізик

І. Б. Старий народився у 1912 році на Одещині.

У 1938 році закінчив Одеський державний університет, а у 1941 році – аспірантуру.

Під час нацистської навали у 1941 – 1943 роках перебував у лавах Червоної Армії, служив у складі 51-ї стрілецької дивізії. Після поранення був звільнений у запас. У 1943 – 1945 роках викладав у Свердловську.

У 1948 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата фізико-математичних наук, а у 1957 році присвоєно вчене звання доцента.

Протягом 1945 – 1977 років працював в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського, обіймаючи посади старшого викладача, доцента, завідувача кафедри фізики, завідувача галузевої лабораторії рентгеноспектрального аналізу. В 1946 – 1952 роках був деканом фізико-математичного факультету.

Нагороджений медалями СРСР.

Література:

1. Память огненных лет: О выпускниках, студентах и сотрудниках института – учасниках Великой Отечественной гойны/ ОГПИ им. К. Д. Ушинського; Авт.-сост.: К. Б. Бабенко, К. А. Бондаренко, В. Г. Орищенко. – Одесса: Маяк, 1990. – С. 100.
2. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирев та ін. — Одеса, 2007. — С. 65, 93.

Табаків

Юрій Якович

Педагог

Ю. Я. Табаков народився 29 жовтня 1949 року у Курганській області (РФ).

У 1973 році закінчив Одеський державний педагогічний інститут імені К. Д. Ушинського, здобувши кваліфікацію вчителя початкових класів.

В 1971 – 1983 роках працював директором одеської середньої школи № 99.

З 1983 року працював в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського.

В 1982 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук, а у 1989 році присвоєно вчене звання доцента.

У 1983 – 1986 роках обіймав посаду доцента кафедри педагогіки та методики початкового навчання, у 1986 – 1991 роках був деканом факультету підготовки вчителів початкових класів, в 1988 – 1992 роках завідував кафедрою педагогічної майстерності, теорії і методики виховної роботи.

В 1992 році перейшов на роботу до Одеської обласної державної адміністрації.

Нагороджений медаллю «За доблесну працю. До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна».

Помер 12 березня 1993 році в Одесі.

Джерела та література:

1. Табаков Ю. Я.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.
2. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє. / О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. – Одеса: Фаворит, 2007. – С. 73.

Тихомиров

Павло Васильович

Філософ

П. В. Тихомиров народився 3 січня 1868 року в Тульській губернії.

У 1888 році закінчив Тульську духовну семінарію, а у 1893 році – Московську духовну академію у званні магістра.

В 1895 – 1897 роках був доцентом кафедри єврейської мови та біблейської археології Московської духовної академії, а у 1897 – 1906 роках працював на кафедрі історії філософії.

У 1903 році захистив магістерську дисертацію «Пророк Малахія».

В 1904 році здобув звання екстраординарного професора по кафедрі історії філософії.

У 1905 – 1906 роках був приват-доцентом Московського університету.

Протягом 1906 – 1922 років викладав у Ніжинському історико-філологічному інституті, в 1919 – 1920 роках обіймав посаду директора. У 1921 – 1922 роках виконував обов'язки ректора Ніжинського інституту народної освіти.

З 1922 року працював професором в Одеському інституті народної освіти. У вересні – жовтні 1922 року був деканом факультету соціального виховання.

Помер у 1937 році.

Праці:

1. Реализм Спенсера/ П. В. Тихомиров. – Х., Тип. Губ. правл., 1900. – 49 с.
2. Типы гносеологических учений/ П. Тихомиров// Богословський вестник. – 1900. – № 7. – С. 333 - 366.
3. Научные задачи и методы истории философии/ П. Тихомиров. – Сергиев Посад: Тип. Св.-Тр. Серг. Лавры, 1907. – 46 с.
4. Русские ученые о еврейском вероучении/ П. В. Тихомиров, И. Г. Троицкий, П. К. Коковцев. – С.-Пб.: Тип. Л. Я. Ганзбурга, 1914. – 99 с.

Література:

1. Одеські історики. Енциклопедичне видання. – Т.1 (початок ХІХ – середина ХХ ст.). – Одеса: Друкарський дім, 2009. – С. 395 – 397.

Тихоненко

Микола Якович

Математик

М. Я. Тихоненко народився 26 квітня 1942 року на хуторі Чапаєв Одеської області.

У 1964 році закінчив механіко-математичний факультет Одеського державного університету.

В 1970 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата фізико-математичних наук. В 1975 році присвоєно вчене звання доцента.

Протягом 1968 – 2006 років працював в Одеському університеті імені І. І. Мечникова на кафедрах математичного аналізу, обчислювальної математики, якою завідував у 1985 – 2000 роках. У вересні 2000 року

організував та очолив кафедру математичного забезпечення комп'ютерних систем.

У 1976 – 1987 роках був деканом механіко-математичного факультету Одеського державного університету.

В 1994 році захистив дисертацію «Наближений розв'язок крайових задач теорії аналітичних функцій та їх застосувань» та здобув науковий ступінь доктора фізико-математичних наук. В 1999 році присвоєно вчене звання професора.

У 1990 – 2006 роках працював за сумісництвом на кафедрі прикладної математики та інформатики Південноукраїнського державного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського. В 2004 році завідував кафедрою.

Наукові інтереси були зосереджені в області розробки та обґрунтування методів наближення розв'язання інтегральних рівнянь, крайових задач теорії аналітичних функцій на дійсній осі відрізками рядів Фур'є та інтерполяційними багаточленами Лагранжа по базисних раціональних функціях. Є автором понад 150 наукових робіт.

Нагороджений орденом «Знак Пошани», знаком «Відмінник народної освіти УРСР».

Помер 20 січня 2006 року в Одесі.

Праці:

1. О приближенном решении сингулярных интегральных уравнений и краевых задач со сдвигом/ Н. Я. Тихоненко// Доклады Академии Наук СССР. – 1976. – Т. 230, № 2. – С. 291 – 294.
2. К приближенному решению трехэлементной краевой задачи со сдвигом и ее приложений/ Н. Я. Тихоненко//Український математичний журнал. – 1986. – Т. 38, № 6. – С. 696 – 701.
3. Конечномерные методы приближенного решения линейных уравнений типа свертки/ Н. Я. Тихоненко// Известия вузов. Математика. – 2004. – № 8. – С. 71 – 80.

Література:

1. Професори Одеського (Новоросійського) університету: Біографічний словник. – Т. 4: Р – Я. – 2-е вид., доп./ Відп. ред. В. А. Сминтина. – Одеса: Астропринт, 2005. – С. 231 – 235.
2. Вчені вузів Одеси: Біобібліографічний довідник. Природничі науки. – Вип. II. 1946 – 2010. – Ч. 2. Математики. Механіки/ Упорядник І. Е. Рікун. – Одеса: ОННБ, 2010. – С. 235 – 238.

Толстих

Валентин Іванович

Філософ

В. І. Толстих народився 28 лютого 1929 року в Баку.

У 1952 році закінчив філологічний факультет Одеського державного університету імені І. І. Мечникова. Навчався в аспірантурі.

В 1954 – 1960 роках викладав філософію в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського.

У 1956 році захистив кандидатську дисертацію «Проблеми типового в естетиці реалізму».

В 1960 – 1970 роках обіймав посаду доцента Московського текстильного інституту.

Протягом 1970 – 2017 років працював в секторі етики Відділу аксіології та філософської антропології Інституту філософії Академії Наук СРСР.

У 1972 році захистив дисертацію «Мистецтво і мораль. До питання про соціальну сутність та функції мистецтва» і здобув науковий ступінь доктора філософських наук.

В 1988 році став засновником та президентом інтелектуального клубу «Вільне слово».

Був членом Спілки кінематографістів СРСР та Спілки театральних діячів Росії.

Вивчав питання соціальної природи мистецтва, способу життя, суспільної свідомості, феномену інтелігенції.

Лауреат Державної премії СРСР.

Помер 23 лютого 2019 року в Москві.

Праці:

1. Искусство и мораль/ В. И. Толстых. – М.: Искусство, 1962. – 106 с.
2. Сократ и мы: Разные очерки на одну и ту же тему/ В. И. Толстых. – М.: Политиздат, 1981. – 383 с.
3. Освобождение Духа/ А. А. Гусейнов, В. И. Толстых. – М.: Политиздат, 1991. – 351 с.
4. Глобальный мир – утопия или реальность/ В. И. Толстых// Экология и жизнь. – 2001. – № 1. – С. 13 - 14.
5. Мы были: Советский человек как он есть/ В. И. Толстых. – М.: Культурная революция, 2008. – 786 с.
6. Пошлость как нашествие/ В. И. Толстых // Свободная мысль. – 2009. – № 4. – С. 103 - 113.

Література:

1. Кино: Энциклопедический словарь/ Гл. ред. С. И. Юткевич. – М.: Сов. энциклопедия, 1987. – 640 с.
2. Философы России XIX – XX столетий. Биографии, идеи, труды. – 4-е изд, перераб. и доп. – М.: Академический проект, 2002. – 1152 с.

Уреньов

Валерій Павлович

Архітектор

В. П. Уреньов народився у 1939 році в Одесі.

У 1963 році закінчив Одеський інженерно-будівельний інститут за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво». До 1967 року навчався в аспірантурі при кафедрі архітектурного проектування Київського інженерно-будівельного інституту.

У 1968 році захистив кандидатську дисертацію «Організація мережі й архітектурно-планувальні розв'язки підприємств громадського харчування на курортах півдня України», а у 1996 році – дисертацію «Принципи комплексного архітектурно-планувального формування підприємств громадського харчування» на здобуття наукового ступеня доктора архітектури. Згодом присвоєно вчене звання професора.

У 1990 – 1993 роках був деканом художньо-графічного факультету Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

З 1993 року завідує кафедрою архітектури будівель та споруд Одеської державної академії будівництва і архітектури, очолює Архітектурно-художній інститут академії.

У 2006 році присвоєно звання заслуженого архітектора України.

Обраний дійсним членом Української академії архітектури.

Як науковець досліджує типологію житлових будинків. Є автором понад 100 наукових праць, серед яких 8 монографій, підручник.

Праці:

1. Інтер'єри підприємств громадського харчування/ В. П. Уреньов. – К.: Будівельник, 1973. – 142 с.
2. Архитектура предприятий общественного питания/ В. П. Уренев. – К.: Будівельник, 1981. – 128 с.
3. Підприємства громадського харчування: Навчальний посібник/ В. П. Уреньов, Ю. О. Снядовський, Н. С. Захаревська, Н. Ю. Колесніков. – Одеса, ОДАБА, 2017. – 86 с.

Джерела та література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє./ О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 71, 163.
2. Уреньов В. П.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Устенко

Мефодій Гурович

Літературознавець

М. Г. Устенко народився 24 травня 1894 року в с. Синиця Канівського повіту Київської губернії.

В 1923 – 1926 роках навчався на історико-філологічному факультеті Київського інституту народної освіти.

В 1935 – 1960 роках викладав в Одеському державному педагогічному інституті. У 1938 – 1946 роках за сумісництвом працював в Одеському державному університеті.

У 1942 році захистив дисертацію «Нариси історії західноукраїнської літератури XIX – поч. XX ст.» і здобув науковий ступінь кандидата філологічних наук. Присвоєно вчене звання доцента.

В роки нацистської навали в евакуації одночасно завідував кафедрами української літератури Одеського педагогічного інституту та Одеського державного університету.

У повоєнний час до 1955 року завідував кафедрою української літератури Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського.

В 1960 – 1967 роках був доцентом кафедри української літератури Одеського державного університету імені І. І. Мечникова.

Досліджував історію української літератури, займався питаннями її викладання. Був автором шкільного підручника для 8 класу.

Помер 31 липня 1984 року в Одесі.

Праці:

1. Пам'ятки стародавньої української літератури: допоміжний матеріал для студентів-заочників/ М. Г. Устенко. – Одеса: ОДПІ, 1937. – 142 с.
2. Українська література: підручник для 8 класу середньої школи/ М. Устенко, О. Білецький, Р. Волков. – Вид. 2-ге. – К.: Радянська школа, 1939. – 232 с.
3. Вивчення творчості Павла Тичини в 10 класі середньої школи/ М. Г. Устенко// Наукові записки Одеського державного педагогічного інституту ім. К. Д. Ушинського. – 1956. – Т. XIII. – С. 3 – 21.
4. До історії видань «Кобзаря» Тараса Шевченка (1840 – 1867)/ М. Г. Устенко, А. А. Владимирський// Наукові записки Одеського державного педагогічного інституту ім. К. Д. Ушинського. – 1960. – Т. XXV., вип. 1. – С. 51 – 64.
5. Памяти выдающегося ученого: [Р. М. Волкова]/ М. Г. Устенко// Вопросы русской литературы. – 1967. – Вып. 3. – С. 134 – 135.

Література:

1. Історія кафедри української літератури Одеського національного університету імені І. І. Мечникова: персоналії і факти: у двох томах. – Т. 1. Біобібліографічний покажчик. – Одеса: ОНУ, 2018. – С. 472 – 474.

Фідірко

Марина Олександрівна

Педагог

М. О. Фідірко народилася у 1953 році в Одесі.

У 1974 році закінчила факультет фізичного виховання Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського і почала працювати на кафедрі легкої атлетики.

У 1986 році вступила до аспірантури, по закінченні якої захистила дисертацію «Зміст і методика корекційної роботи з фізичного виховання з дітьми старшого дошкільного віку, що заїкаються» на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. Згодом присвоєно вчене звання доцента.

Протягом 1998 – 2008 років завідувала кафедрою теорії і методики фізичного виховання Південноукраїнського державного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

З 2010 року працює доцентом кафедри фізичного виховання Національного університету «Одеська юридична академія».

Нагороджена знаками «Відмінник освіти України», «Петро Могила».

Праці:

1. Організація та проведення педагогічної практики: методичний посібник для магістрантів/ М. О. Фідірко, О. П. Романчук. – Одеса: ПНПУ, 2009. – 29 с.
2. Повышение двигательной активности студентов в период экзаменационной сессии/ М. А. Фидирко// Традиції та новації юридичної науки: Минуле, сучасність, майбутнє: Матеріали науково-практичної конференції. – Т. 2. – Одеса: НУ ОЮА, 2017. – С. 802.
3. Здоровий спосіб життя студентів-юристів/ М. О. Фідірко, Л. О. Шурхал, Ж. І. Антипова// Фізичне вдосконалення студентської молоді: стратегія і інноваційні технології: За матеріалами міжнародного науково-практичного симпозіуму. – Одеса: Наука і техніка, 2011. – С. 166 – 170.
4. Визначення фізичної підготовленості студентів/ А. О. Волошина, І. В. Мороз, М. О. Фідірко// Актуальные научные исследования в современном мире. – 2019. – Вып. 4(48), ч. 3. – С. 36 – 41.

Джерела та література:

1. Південноукраїнський державний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського: Історичний поступ. Сучасність. Майбутнє./ О. Я. Чебикін, І. А. Болдирєв та ін. — Одеса, 2007. — С. 113.
2. Фідірко М. О.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Фішер
Мирон Наумович

Педагог

М. Н. Фішер народився 13 вересня 1925 року в Одесі. В роки нацистської навали перебував в евакуації у м. Бійськ Алтайського краю

Навчався у Бійському вчительському інституті та Алтайському машинобудівному інституті.

З грудня 1944 року до грудня 1945 року перебував у лавах Червоної Армії.

В 1950 році закінчив історичний факультет Одеського державного університету імені І. І. Мечникова.

Працював вчителем історії та директором школи у Вінницькій області та Молдавській РСР. З 1963 року працював в Одесі вчителем історії та естетики школи робітничої молоді.

В 1979 році захистив дисертацію «Методика викладання декоративно-прикладного мистецтва і праці» на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. Згодом присвоєно вчене звання доцента.

В 1981 – 1995 роках працював в Одеському державному педагогічному інституті, обіймав посаду доцента.

Як один із розробників теорії викладання технічної естетики опублікував в журналі «Технічна естетика» низку статей, присвячених теорії дизайну. За доповідь «Роль факультативного курсу «Основи технічної естетики» в естетичному вихованні учнів шкіл робітничої молоді» нагороджений премією Академії Педагогічних наук СРСР.

Нагороджений медалями.

Праці:

1. Лекции по методике трудового обучения: Художественно-конструкторский подход / М. Н. Фишер. – Одесса: ОГПИ, 1993. – 120 с.
2. Дизайн в общеобразовательной школе: Одесский эксперимент/ М. Фишер. – Сидней, 2014. – 356 с.

Література:

1. Память огненных лет: О выпускниках, студентах и сотрудниках института – учасниках Великой Отечественной войны/ ОГПИ им. К. Д. Ушинського; Авт.-сост.: К. Б. Бабенко, К. А. Бондаренко, В. Г. Орищенко. – Одесса: Маяк, 1990. – С. 104 - 105.
2. Державний архів Одеської області. Путівник. – Вип. 1. Фонди особового походження/ упоряд. В. Ф. Онопрієнко. – Одеса: Прес-кур'єр, 2012. – С. 187 – 188.

Франишин

Костянтин Леонідович

Історик

К. Л. Франишин народився 28 травня 1942 року в Одесі.

Закінчивши Одеське військово – технічне училище, служив у лавах Радянської Армії.

У 1977 році закінчив Військову командну академію протиповітряної оборони імені Маршала Радянського Союзу Г. К. Жукова. Там само навчався в ад'юнктурі.

В 1982 році захистив дисертацію «Роль історичного досвіду у прогнозуванні створення вірогідним супротивником стратегічних систем озброєння» і здобув науковий ступінь кандидата історичних наук.

Протягом 1983 – 1988 років служив в якості викладача в Одеському вищому об'єднаному командному училищі.

У 1988 році вийшов у відставку у званні підполковника і перейшов до Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського на кафедру політичної історії і філософії.

В 1993 році присвоєно вчене звання доцента.

Протягом 1992 – 2013 років обіймав посаду доцента кафедри всесвітньої історії Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Нагороджений медалями СРСР, знаком «Відмінник освіти України».

Є автором біля 40 опублікованих праць.

Праці:

1. Из истории борьбы с крылатыми ракетами/ К. Л. Франишин.// Вестник ПВО. – 1984. – № 1. – С. 62 – 68.
2. Основы военного права: Учебное пособие/ К. Л. Франишин. – Одесса, 1986. – 123 с.
3. Основы конституционного права: Конспект лекций/ К. Л. Франишин. – Одесса, 1998. – 45 с.
4. Основы правовых знаний: Конспект лекций / К. Л. Франишин. – Одесса, 2000. – 45 с.

Література:

1. Бібліографічний покажчик наукових праць професорсько-викладацького складу та асистентів. – Ч. 1.// Науковий вісник Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського. – 2004. – № 1 – 2. – С. 211.
2. Вчені історико-філологічного факультету Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського: Довідник/ В. М. Букач. – Одеса: ПДПУ, 2017. – С. 30 – 31.

Хмельницький

Ісак Абрамович

Правознавець

І. А. Хмельницький народився у 1861 році в Катеринославській губернії.

У 1887 році закінчив юридичний факультет Санкт-Петербурзького університету зі званням кандидата права.

З 1889 року займався адвокатською діяльністю. Протягом 1905 – 1919 років працював у судових закладах Одеси.

У 1919 році був завідувачем судово-слідчого відділу Одеси. У 1920 – 1922 роках працював завідувачем Одеським губернським відділом юстиції.

В 1922 – 1924 роках обіймав посаду професора Одеського інституту народної освіти, у 1922 – 1923 роках був деканом факультету політпросвіти. Читав курси з радянського будівництва, конституційного права.

До 1930 року викладав в Одеському інститут народного господарства, читав курси з основ трудового права, кримінального процесу.

В 1924 році був головою підсекції по вивченню історії революції соціально-історичної секції Одеської комісії краєзнавства при Всеукраїнській Академії Наук, а з 1925 року очолював соціально-історичну секцію.

У 1930-х роках займався адвокатською практикою.

В опублікованих працях характеризував економічні, національно-політичні та культурні процеси у суспільстві.

Помер у 1941 році в евакуації у Махачкалі.

Праці:

1. Новые правила о показаниях при совокупности и повторении преступных деяний/ И. А. Хмельницкий. – Одесса, 1894. – 36 с.
2. Судебная реформа и ее деятели/ И. А. Хмельницкий. – Одесса, 1915. – 34 с.
3. Памяти профессора Е. Н. Щепкина (К годовщине его смерти – 12 ноября 1920г.)/ И. А. Хмельницкий.// Новый путь. – 1923. – № 1. – С. 52 – 54.
4. Из деятельности Одесского Истпарта/ И. А. Хмельницкий,// Летопись революции. – 1924. – № 4. – С. 228 – 230.

Література:

1. Професори Одеського (Новоросійського) університету: Біографічний словник. – Т. 4: Р – Я. – 2-е вид., доп./ Відп. ред. В. А. Сминтина. – Одеса: Астропринт, 2005. – С. 353 – 356.

Ціммерман

Володимир Якимович

Математик

В. Я. Ціммерман народився у 1866 році в Одесі.

У 1888 році закінчив фізико-математичний факультет Новоросійського університету.

Викладав в одеських середніх навчальних закладах.

У 1893 році склав магістерський іспит і став працювати приват-доцентом кафедри чистої математики Новоросійського університету.

В 1896 році захистив магістерську дисертацію.

Після захисту докторської дисертації в 1899 році був обраний екстраординарним, а у 1903 році – ординарним професором чистої математики. Одночасно викладав на Одеських вищих жіночих курсах.

У 1898 – 1904 роках був редактором «Вісника дослідної фізики і елементарної математики».

В 1920 – 1921 роках викладав в Одеському фізико-математичному інституті.

Протягом 1921 – 1924 років був професором Одеського інституту народної освіти.

У докторському дослідженні при мінімальних припущеннях зробив точне обґрунтування класичного правила Ейлера для ізотермічних задач у випадку одного умовного рівняння.

Помер у 1939 році.

Праці:

1. К вопросу о наибольшем и наименьшем значении определенного интеграла/ В. А. Циммерман// Математический сборник. – 1893. – Т. 17, вып. 2. – С. 229 – 239.
2. Разрывные линии в вариационном исчислении: Опыт изложения начал вариационного исчисления в связи с условием разрыва/ В. А. Циммерман// Записки Императорского Новоросийского университета. – 1896. – Т. 69, ч. учен. – С. 165 – 462.
3. Правило Ейлера в применении к одному классу вопросов об относительных maxima і minima/ В. А. Циммерман// Записки Императорского Новоросийского университета. – 1899. – Т. 77, ч. офиц. – С. 1 – 204.
4. Десятиричные приближенные чисел и способы приближенного вычисления суммы, разности, произведения и частого/ В. А. Циммерман.. – Одесса, 1901. – 38 с.

Література:

1. Вчені вузів Одеси: бібліографічний довідник. – Вип. 1: Природничі науки 1865 – 1945. – Ч. 2: Математики. Механіки./упоряд. І. Е. Рікун. – Одеса: ОДНБ, 1995. – С. 185 – 187.
2. Професори Одеського (Новоросійського) університету: Біографічний

словник. – Т. 4: Р – Я. – 2-е вид., доп./ Відп. ред. В. А. Сминтина. – Одеса: Астропринт, 2005. – С. 369 – 371.

Цузмер

Мойсей Якович

Біолог

М. Я. Цузмер народився у 1884 році.

Закінчив природниче відділення фізико-математичного факультету Новоросійського університету.

В 1920 – 1922 роках викладав біологію та загальне світознавство в Одеському інституті народної освіти, з 1921 року був завідувачем єврейським відділом факультету соціального виховання.

Від 1922 року був професором Московського педагогічного інституту імені В. І. Леніна.

В роки війни, будучи в евакуації, з травня 1942 року завідував кафедрою природознавства і хімії Оренбурзького інституту вдосконалення вчителів.

Є автором підручників із зоології для загальноосвітніх шкіл, методичних праць.

Помер в 1947 році в Москві.

Праці:

1. Зоология: Учебник для 6 и 7 классов неполной средней и средней школы: Утвержден Наркомпросом РСФСР / М. Я. Цузмер. – 4-е изд. – М.: Учпедгиз, 1936. – 240 с. :
2. Наука о животных и религия : дополнение к учебнику "Зоология" М. Я. Цузмера для VI и VII классов неполной средней школы / М. Я. Цузмер, А. А. Парамонов и Н. Н. Плавильщиков. – М.: Учпедгиз, 1937. – 46 с.
3. Методика преподавания анатомии и физиологии человека в средней школе: Пособие для учителей средней школы и студентов педвузов/ М. Я. Цузмер, П. И. Суворова, И. В. Козырь. – М.: Учпедгиз, 1938. – 308 с.

Література:

1. Еврейское высшее образование в Одессе (1917 - 1930-е гг.): история, опыт, традиции / В. В. Левченко // Иудаика в Одессе: сборник статей по итогам работы программы по иудаике и израилеведению Одесского национального университета им. И. И Мечникова. – Вып. 2. – Одесса :

- Фенікс, 2013. – С. 6 - 27.
2. На жизненном пути: автобиографические очерки. – Кн. 2/ Б. Е. Райков. – Санкт-Петербург: Коло, 2011. – С. 648.
 3. Евреи в профессорско-преподавательском составе Одесского института народного образования (1920 – 1930): ретроспективный анализ/ В. В. Левченко // Научные труды по иудаике: Материалы XVII международной ежегодной конференции по иудаике. – Т. II. – М.: «Сэфер», 2010. – С. 245 – 260.

Шапошніков

Федір Іванович

Мистецтвознавець

Ф. І. Шапошніков народився 6 жовтня 1926 року у Воронежській губернії.

У 1951 році закінчив Краснодарське художнє училище, а 1959 році – Ленінградський інститут живопису, скульптури та архітектури, у 1963 році – аспірантуру.

В 1942 – 1946 роках перебував у лавах Червоної Армії. Воював у складі частин Воронежського, Степного, 2-го Українського фронтів.

У 1953 – 1960 роках працював в Одеському музеї західного та східного мистецтва. В 1956 – 1960 роках виконував обов'язки заступника директора музею. Згодом викладав у Кишинівському державному університеті.

В 1966 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата мистецтвознавства.

Протягом 1967 – 1979 років працював в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського. Обіймав посади доцента кафедри історії КПРС і філософії, завідувача кафедри історії і методики образотворчого мистецтва, декана художньо - графічного факультету.

Нагороджений орденом Слави 3-го ступеня, медалями.

Джерела та література:

1. Память огненных лет: О выпускниках, студентах и сотрудниках института – учасниках Великой Отечественной войны/ ОГПИ им. К. Д. Ушинського; Авт.-сост.: К. Б. Бабенко, К. А. Бондаренко, В. Г. Орищенко. – Одесса: Маяк, 1990. – С. 106.
2. Шапошніков Ф. І.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Шпіндлер

Владислав Олександрович

Філософ

В. О. Шпіндлер народився у 1914 році у Криму.

В 1939 році закінчив Московський інститут філософії, літератури і історії.

Протягом 1939 – 1945 років служив у лавах Радянської Армії. У роки війни воював у складі частин Брянського, 1-го та 3-го Прибалтійських фронтів.

У 1945 – 1948 роках викладав у військовому училищі у м. Орджонікідзе.

В 1948 – 1952 роках навчався в ад'юнктурі при Військово-політичній академії імені В. І. Леніна. Потім до кінця 1964 року викладав у військових навчальних закладах Москви, Баку, Вільнюса, Риги.

У запас вийшов у званні полковника.

В 1952 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата філософських наук, а у 1962 році присвоєно вчене звання доцента.

В 1965 – 1975 роках працював доцентом кафедри історії КПРС і філософії Одеського державного педагогічного інститут імені К. Д. Ушинського.

Нагороджений орденами Вітчизняної війни 2 ступеня, Червоної Зірки, медалями «За відвагу», «За бойові заслуги».

Джерела та література:

1. Память огненных лет: О выпускниках, студентах и сотрудниках института – учасниках Великой Отечественной войны/ ОГПИ им. К. Д. Ушинського; Авт.-сост.: К. Б. Бабенко, К. А. Бондаренко, В. Г. Орищенко. – Одесса: Маяк, 1990. – С. 109 – 110.
2. Шпіндлер В. О.: Особова справа// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Штрем

Альфред Миколайович

Філолог

А. М. Штрем народився у 1898 році в Санкт-Петербурзі.

Закінчив Ленінградський університет та аспірантуру.

В 1927 році почав працювати на Україні у Хортицькому німецькому педагогічному технікумі.

Згодом переїхав до Одеси і працював доцентом, професором німецького сектору Одеського інституту народної освіти, Одеського інституту соціального виховання та Одеського педагогічного інституту.

З 1934 року був професором Одеського німецького педагогічного інституту.

Викладав історію німецької літератури та німецьку мову. Є автором підручників та методичних посібників з німецької мови.

Вивчав діалекти невських німців, німецьких поселень в СРСР. Приймав активну участь у діяльності німецької секції Одеської комісії краєзнавства при Всеукраїнській Академії Наук.

У грудні 1935 року був заарештований та засуджений за «контрреволюційну» діяльність. До грудня 1939 року відбував покарання у виправно-трудоному таборі, після чого був засланий до Комі АРСР, де і помер у 1944 році.

Праці:

1. Deutsche Mundarten an der Newa/ A. Ströhm // Teuthonista. – Bonn, 1926. – Januar 1. Jg. 3. – S. 39-62.
2. Ziele der Heimatkunde in den deutschen Kolonien/A. Ströhm // Zur neuen Schule. – Moskau, 1926. – Н. 7/8. – S. 42 - 44;

Література:

1. А. Штрём и исследование диалектов немецких поселенцев на Неве/ А. И. Домашнев // Немцы в России: Люди и судьбы. – СПб.: Дмитрий Буланин, 1998. – С. 108 – 113.
2. Дело антисоветской немецкой организации преподавателей Одесского педагогического института/ Г. Малова // Одесский мартиролог. – Т. 1. – Одесса, 1997. – С. 710 – 720.

Щербаков

Дмитро Миколайович

Історик

Д. М. Щербаков народився 28 червня 1921 року в с. Троїцьке на Одещині.

У 1943 році в евакуації закінчив історичний факультет Одеського державного педагогічного інституту. З 1943 року працював у закладах освіти Ворошиловградської та Одеської областей.

В 1945 – 1952 роках викладав в Одеському державному педагогічному інституті імені К. Д. Ушинського. У 1951 – 1952 роках виконував обов'язки завідувача кафедри марксизму-ленінізму.

У 1951 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук.

З 1953 року викладав в Одеському державному університеті імені І. І. Мечникова. В 1953 – 1964 роках працював доцентом кафедри історії КПРС, а у 1964 – 1987 роках – завідувачем та професором кафедри наукового комунізму.

У 1980 році захистив дисертацію з історії соціал-демократичного руху в Росії на початку ХХ століття і здобув науковий ступінь доктора історичних наук. Згодом присвоєно вчене звання професора.

Керував аспірантурою: його учні працюють у навчальних закладах України, Росії, Чехії, Куби. Входив до складу спеціалізованої Вченої ради з захисту кандидатських дисертацій з історії. Є автором понад 70 опублікованих праць, серед яких 3 монографії.

Помер 6 грудня 2018 року в Одесі.

Праці:

1. Діяльність революційних соціал-демократичних організацій України по політичному вихованню пролетаріату та керівництву робітничим рухом у передреволюційний період (1895—1904)/Д. М. Щербаков. — К.-Одеса: Вища школа, 1975. — 198 с.
2. Патриотическое и интернациональное воспитание советской молодёжи в условиях развитого социализма/Д. Н. Щербаков. — К.- Одесса: Вища школа, 1980. — 124 с.

Література:

1. Професори Одеського (Новоросійського) університету: Біографічний словник. – Т.4: Р – Я. – 2-е вид., доп./ Відп. ред. В. А. Сминтина. – Одеса: Астропринт, 2005. – С. 460 - 461.
2. Історія Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського в особах: Біографічний довідник/В. М. Букач. – Одеса: ПДПУ, 2005. – С. 64.
3. Не забудемо, пам'ятаємо: співробітники ОНУ ім. І. І. Мечникова в роки Другої світової війни: інформаційне видання /гол. ред. І. М. Коваль. – Одеса: ОНУ, 2015. – С. 329 – 330.

Юдін

Олексій Валерійович

Філолог, культуролог

О. В. Юдін народився 18 серпня 1965 року в Одесі.

У 1989 році закінчив філологічний факультет Одеського державного університету імені І. І. Мечникова. До 1992 року навчався в аспірантурі.

В 1992 – 1995 роках викладав в Одеському технологічному інституті харчової промисловості імені М. Ломоносова та Одеському політехнічному університеті.

У 1992 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук, а у 1995 році присвоєно вчене звання доцента. В 1995 – 1998 роках навчався в докторантурі.

В 1998 – 2000 роках обіймав посаду доцента кафедри слов'янського мовознавства Південноукраїнського державного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

З 2000 року викладає в Гентському університеті у Бельгії.

Пише вірші, є автором поетичних збірок.

Праці:

1. Ономастикон русских заговоров. Имена собственные в русском магическом фольклоре/ А. В. Юдин. – М.: Высшая школа, 1997. – 319 с.
2. Русская народная духовная культура: Учебное пособие/ А. В. Юдин. – М.: Высшая школа, 1999. – 331 с.

Джерела:

1. Юдін О. В.: Особова справа.// Архів Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.

Яворська

Галина Харлампіївна

Педагог

Г. Х. Яворська народилася у 1956 році в Одеській області.

В 1983 році закінчила факультет початкового навчання Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського і залишилася працювати в інституті.

У 1990 році захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. В 1993 році присвоєно вчене звання доцента.

Протягом 1991 – 1995 років працювала старшим викладачем, доцентом кафедри дошкільної педагогіки.

В 1995 році перейшла на роботу до Одеського училища міліції МВС України на посаду головного психолога і за сумісництвом продовжувала працювати в Південноукраїнському педагогічному університеті в якості доцента кафедри педагогіки.

Здобула вищу юридичну освіту в Одеському інституті внутрішніх справ.

У 1996 – 1999 роках була доцентом кафедри загально-правових дисциплін, а у 1999 – 2008 роках – доцентом, професором кафедри цивільного та трудового права Одеського інституту внутрішніх справ. У 2008 – 2013 роках обіймала посаду професора кафедри юридичної психології і педагогіки Одеського державного університету внутрішніх справ.

В 2006 році захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора педагогічних наук. Присвоєно вчене звання професора.

З 2013 року є професором кафедри загально-гуманітарних дисциплін Міжнародного гуманітарного університету (м. Одеса).

Досліджує проблеми педагогіки вищої школи та професійної освіти у закладах вищої освіти МВС України. Є автором понад 100 опублікованих праць. Під її керівництвом захищено 6 кандидатських дисертацій.

Має спеціальне звання полковника.

Праці:

1. Игра в дидактических моделях учебного процесса в высшей школе: Монография/ Г. Х. Яворская. – Одесса: НИРИО ОИВД, 2000. – 114 с.
2. Основи педагогіки: Навчальний посібник/ Г. Х. Яворська. – Одеса: Юридична література, 2002. – 304 с.
3. Соціально-професійна зрілість курсантів вищих закладів освіти МВС України/ Г. Х. Яворська. – Одеса, 2005. – 408 с.
4. Професійна орієнтаційна робота зі старшокласниками: монографія/ Г. Х. Яворська, О. О. Негривода. – Одеса: Бакаєв В.В., 2012. – 165 с.
5. Методика формування базових компетентностей майбутніх правознавців / Г. Х. Яворська.// Наука і освіта. – 2016. – № 4. – С. 84 – 89.

Література:

1. Видные ученые Одессы: Биографическая энциклопедия. – Ч. 1. Доктора наук и профессора. – Одесса, 2005. – С. 331.
2. З історії Південноукраїнського національного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського. Випускники: Довідник/ В. М. Букач. – Одеса: ПНПУ, 2012. – С. 38.

Зміст

1. Передмова.....	3
2. Акимович Микола Васильович.....	4
3. Аксентьев Борис Миколайович.....	4
4. Аров Дамир Зямович.....	5
5. Бабенко Костянтин Борисович.....	7
6. Бакулін Володимир Дмитрович.....	8
7. Бедний Григорій Захарович.....	9
8. Білов Соломон Хаїмович.....	10
9. Богатирьов Володимир Дмитрович.....	11
10. Богданов Дмитро Степанович.....	12
11. Болтенко Михайло Федорович.....	13
12. Букач Микола Миколайович.....	14
13. Буцай Іван Наумович.....	15
14. Віркау Микола Миколайович.....	16
15. Гапонов Юхим Антонович.....	17
16. Герасименко Володимир Якович.....	18
17. Гохман Еліазар Хаїмович.....	19
18. Грама Ніна Григорівна	20
19. Жаровцева Тетяна Григорівна.....	21
20. Занчевський Іван Михайлович.....	23
21. Калафаті Петро Дмитрович.....	24
22. Капович Ісак Ісайович.....	25
23. Карауловський Микола Іванович.....	26
24. Кардашов Дмитро Іванович.....	27
25. Кислякова Ніна Олександрівна.....	27
26. Кирилов Єлпідіфор Анемподистович.....	28
27. Климентов Леонід Вікторович.....	29
28. Коган Лев Рудольфович.....	31
29. Коган Самуїл Якович.....	32
30. Комаров Богдан Михайлович.....	33
31. Косинський Жорж Хрисанфович.....	34
32. Крейн Марко Григорович.....	35
33. Крижанівський Дмитро Антонович.....	37
34. Мануляк-Хотимирівський Володимир Григорович.....	38
35. Межберг Наум Ісакович.....	38
36. Мейзерська Тетяна Северинівна.....	39
37. Меламед Борис Мойсейович.....	41
38. Меліхова Ірина Олексіївна.....	42
39. Мерзон Яків Єкусьєвич.....	43
40. Мисик Ірина Георгіївна.....	44
41. Мільман Давид Пінхусович.....	45
42. Місуно Аркадій Васильович.....	46

43. Мороз Ігор Вікторович.....	47
44. Нагорна Галина Олексіївна.....	48
45. Нестеренко Вікторія Володимирівна.....	49
46. Нестеров Михайло Миколайович.....	50
47. Никифоров Порфирій Іванович.....	51
48. Новіков Юрій Семенович.....	52
49. Овчарек Олександр Мойсейович.....	53
50. Оганезова-Григоренко Ольга Вадимівна.....	54
51. Орлов Сергій Антонович.....	55
52. Орнес Зіновій Веніамінович.....	56
53. Палига Віталій Діомидович.....	56
54. Петринський Микола Миколайович.....	58
55. Плотніков Андрій Вікторович.....	59
56. Плотнічер Софія Яківна.....	60
57. Породко Федір Михайлович.....	61
58. Прендель Олександр Ромулович.....	62
59. Редько Григорій Бецалевич.....	63
60. Романчук Олександр Петрович.....	64
61. Ружейніков Віктор Тимофійович.....	65
62. Свердликівський Олександр Йосипович.....	66
63. Сербський Григорій Петрович.....	67
64. Синельников Євген Іванович.....	68
65. Слешинський Орест Володимирович.....	69
66. Соломанюк Роман Єфремович.....	70
67. Станков Дмитро Іванович.....	71
68. Старий Ізраїль Борисович.....	72
69. Табаков Юрій Якович.....	72
70. Тихомиров Павло Васильович.....	73
71. Тихоненко Микола Якович.....	74
72. Толстих Валентин Іванович.....	76
73. Уреньов Валерій Павлович.....	77
74. Устенко Мефодій Гурович.....	78
75. Фідірко Марина Олександрівна.....	79
76. Фішер Мирон Наумович.....	80
77. Франішин Костянтин Леонідович.....	81
78. Хмельницький Ісак Абрамович.....	82
79. Ціммерман Володимир Якимович.....	83
80. Цузмер Мойсей Якович.....	84
81. Шапошніков Федір Іванович.....	85
82. Шпіндлер Владислав Олександрович.....	86
83. Штрем Альфред Миколайович.....	86
84. Щербаков Дмитро Миколайович.....	87
85. Юдін Олексій Валерійович.....	89
86. Яворська Галина Харлампіївна.....	89